

พื ม ๒๒ ค่ำ
สำนักพิมพ์

ดวงหทัยพินิจ
สอดีตที่นวลเจ้า
ตราบสิ้นพิราลัย

คำ หวาน

ธาดา

บทนำ

น้องคงสบายดีและสนุกกับงานในลอนดอนอยู่เป็นแน่ พี่ขอบอกไว้ก่อนว่าพี่นี่ดีดัดใจเหลือขนาด พี่ชอบพอกับหญิงเก๋อย่างจริงใจ เหตุไฉนชาววังกลับมองพี่เป็นเพลย์บอยหลอกหญิงเสียได้

เหตุคือพี่เชิญน้องหญิงไปรับดินเนอร์ที่วังเจ้าพระยา อาจจะช่วยความเคยชินกับธรรมเนียมฝรั่ง แม่ๆ ในเขตในตึกชกเคียรกันใหญ่ ตรัสว่ามันมิงาม เอาเถิด พี่นี้รักน้องหญิงอยู่เป็นทุน จะหุสให้สมเด็จพระแม่ไปขอหญิงเก๋จากคุณจอมมาเป็นพระชายา น้องจงวางทัยและทำองค์ให้แจ่มใสมาช่วยพี่รับหน้าแม่ๆ กลับสยามมาบำรุงบ้านเราให้ทัดเทียมอารยะ

รอห้องอยู่

ภาคย์

วังเจ้าพระยา

พระเนตรดำขลับทอดพระเนตรลายพระหัตถ์สมเด็จพระเชษฐาเป็นคราที่สาม ทรงพับจดหมายและแยมสรรวลงอย่างผ่อนคลาย พระองค์เจ้าหญิงสิรินภิลาส พระชนนีษฐาของพระองค์ทรงมีวาสนาจะได้เป็นชายาในสมเด็จพระ

เจ้าฟ้า ในฐานะพระเชษฐาเป็นเรื่องที่น่ายินดีที่สุด น้อยครั้งที่ธิดากษัตริย์จะได้สมรส นั่นเพราะหาว่ามีบุรุษใดเหมาะสมทั้งศักดิ์และสิทธิ์ จะได้ครองคู่ขัตติยนารี

เจ้าฟ้าชั้นเอกทรงพบกับพระองค์เจ้าลูกหลวงที่ได้รับการทะนุถนอมอยู่ในเขตพระราชฐานชั้นใน มิเคยมีชายใดอาจหาญมากล้ำกรายแต่องค์นี้ต้องยอมจริงๆ... สมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอ เจ้าฟ้าภาคินัยโสภาส พระราชโอรสที่ทรงมีสายโลหิตสีน้ำเงินเข้มขึ้น มีพระราชมารดาเป็นพระองค์เจ้าลูกหลวงในล้านเกล้ารัชกาลสำคัญ

“หญิงเกื้อจะออกเรือนแล้ว ชายก่อมีใครหาเมียบ้างรี” เจ้าจอมมารดาขึ้นเดินมานั่งบนตั่งใกล้ที่ประทับพระองค์เจ้าสุทธิดีรังสรรค์ พระราชโอรสของท่าน

พระองค์ชายทรงพระสรวลเล็กน้อยก่อนมีรับสั่งตอบ “ชายเพ็งยี่สิบเอ็ดคุณแม่จะรีบไปไย”

คุณจอมฮึดฮัดนัก พระองค์ชายเพ็งเสด็จกลับจากอังกฤษ ทรงเจริญชันษาและรูปร่างกว่าครั้งล่าสุดที่ท่านเห็น ด้วยว่าสมเด็จพระบิดาเจ้าทรงส่งพระราชโอรสไปศึกษาที่ยุโรปแต่เล็ก เสด็จ^๑ และสมเด็จพระ^๒ ที่เรียนจบกลับมาประทับที่สยามจึงมีสาวชาววังนอกวังพากันมาเฝ้าเสียดหัวกระไดไม่แห้งลำบากเจ้าจอมมารดาทั้งหลายวิ่งวุ่นหาสะใภ้หลวงกันจ้าละหวั่น คุณจอมขึ้นไม่นึกว่าท่านจะมาตกที่นั่งเดียวกับคุณจอมท่านอื่นๆ แต่เห็นสายตาสาวๆ ที่ส่งให้เสด็จชายก่อแล้ว อดไม่ได้ที่จะสรรหาหญิงสาวที่เหมาะสมมาห้ามสายตาเหล่านั้น

^๑ เสด็จ คือ คำลาลองใช้แทนหน้าพระนามพระองค์เจ้าลูกเธอทั้งชายและหญิง ซึ่งประสูติแต่พระมหากษัตริย์กับพระสนม

^๒ สมเด็จพระ คือ คำลาลองใช้แทนหน้าพระนามสมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอและสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ ซึ่งประสูติแต่พระมหากษัตริย์กับพระราชมารดาที่เป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นหลานหลวง

“ดูผู้หญิงพวกนั้นลี ขยันหาของมาถวายลูกจริง แม่อยากให้คุณมีเมีย เป็นเรื่องเป็นราว มาห้ามมาปราบหล่อนๆ หน่อย อ้อ ขอบอกไว้เลยนะ จะมีก็มีเป็นตัวเป็นตน อย่าไปทำพิธีเซ็กซ์เหมือนฝรั่ง ที่นี้สยามชาติพันธุ์ท่านสูง ไปทำใครท้องมันจะลำบาก”

“อ้อ...” พระองค์เพียงแต่ทรงรับทราบ ไม่ได้ทรงรับปากแต่ประการใด ที่เขาเรียก ‘นางห้าม’ เพราะเหตุนี้เอง ‘ห้าม’ อารมณ์ธรรมชาติของชาย ‘ห้าม’ เพื่อรอสตรีที่คู่ควร

“คุณจอมเจ้าคะ ท่านขุนรัตนศักดิ์มาขอพบเจ้าค่ะ” คุณนวล นางกำนัลใหญ่ของท่านมาเรียนท่าน วันนี้คุณจอมมีนัดกับท่านขุนมีชื่อ เปรยว่าจะนำธิดามาฝากให้ท่านซุบเลี้ยง สอนงานบ้านงานเรือนตามแบบฉบับกุลสตรีชาววัง

“เชิญเข้ามา”

ขุนรัตนศักดิ์คลานเข่านำหน้าบุตรสาววัยแรกแย้มผิวพรรณนวลเนียนเข้ามาไหว้คุณจอม ครั้นเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งก็คิดได้ว่าเป็นพระองค์ชาย จึงกราบแทบพระบาท

“ถวายบังคมฝ่าบาท กราบเจ้าจอมขอรับ”

หญิงสาวทำตามบิดาด้วยกิริยาอ่อนหวาน

“ตามสบายเถิดท่านขุน นี้นะรีแม่เต็มเดือนลูกสาวพอกับแม่จันทร์ ไหนมาใกล้ๆ ฉันซิ”

เต็มเดือนหอมอบคลานเข้าไปกราบเท้าคุณจอมอย่างฝากเนื้อฝากตัว คุณจอมเห็นผิวที่หลังเนียนเป็นสีน้ำผึ้งสว่างก็เอ็นดูระคนถูกใจ ยื่นมือซ้ายเขยคางพินิจดวงหน้าหญิงสาว

“อืม หน้าตาคนสวย น่าเอ็นดูจริงๆ เห็นที่บ้านท่านขุนคงหัวกระไดมิแห้ง มิใช่ว่าเอามาฝากฉันหนีหนุ่มกรมไหนนา” คุณจอมหยอกล้อ

ถ้าเป็นเรื่องไม่จริง ขุนรัตนศักดิ์เองก็อยากหัวเราะเป็นลูกคู่ แต่เรื่องที่คุณจอมเฝ้ากลับเป็นจริงเสียนี้ ท่านขำมือออก ตนนั้นเป็นแต่เพียงข้าราชการ

ชั้นผู้น้อย ทว่าก็รักลูกสุดดวงใจ เมื่อมีเจ้ากรมใหญ่มาเลียบเคียงขอ
เต็มเดือนไปเป็นอนุ พ่อกันใดจะปล่อยให้ลูกสาวไปกินน้ำใต้ดอกเขาเล่า
ท่านขุนจึงคิดพึ่งใบบุญเจ้าจอมมารดาขึ้น พระสนมเอกของฝ่ายในเป็นนมโไร
คุ้มครองลูกสาวตน

“กระผมขอฝากลูกสาวให้คุณจอมอมบรมสั่งสอน กระผมรักเหลือเกิน
ให้อยู่นอกวังก็เกรงว่าชายใดจะทำให้เสียหัวใจ กระผมมิปฏิเสธ... คุณหลวง
ทอกลางท่านถูกใจแม่เดือน ลูกกระผมยังไม่ประสา คุณจอมเมตตาด้วย
เถิด”

“ฉันจะเลี้ยงไว้ สอนให้เป็นกุลสตรี ขุนรัตน์ไม่ต้องกังวล” ตลอดการ
สนทนานั้นบุรุษผู้สูงศักดิ์ที่สุดไม่ได้ละสายพระเนตรจากหญิงสาวร่าง
บอบบาง และหล่อนก็รู้สึกได้แม้จะก้มหน้ามองพื้นต่ำหน้าและมือที่วางชิดเข้า
ตนเอง

สยามมันร้อน... แม้จะประทับในศาลาริมแม่น้ำสายใหญ่อย่าง
เจ้าพระยาที่ทรงอดบั้นในพระทัยไม่ได้... หรือเป็นเพราะว่าท่านประทับใน
ยุโรปนานเกินไปกันเล่า หากทูลกระหม่อมพี่ไม่ส่งสายพระหัตถ์ไปก็คงจะ
ทรงทำทนายชีวิตในเมืองผู้ดีต่ออีกสักปี... ที่นี้มีใครมีเรื่องตื่นตื่นให้ทรงทำ
สักเท่าใด

พระเนตรคมไล่ทอดพระเนตรบ่าวชายหญิงของวังเจ้าพระยาที่ทูล
กระหม่อมภาคย์จัดพระราชทาน ให้ท่านได้ทรงใช้สอยตามพระประสงค์ อยู่
ที่นี้ทรงเป็น ‘เจ้าชาย’ โปรดลิ่งใด ข้าราชการบริวารก็จะหามาถวายในเวลา
ทันที วันนี้ท่านทรงเมื่อ... จึงทรงออกมาประทับสำราญพระอิริยาบถ ทอด
พระเนตรทิวทัศน์ริมลำน้ำใหญ่ มีเรือพายค้าขายเป็นอันมาก สิ่งนี้หาไม่ได้
ในอังกฤษที่ท่านเจริญพระชันษา เสียงหมอลำเพลงเรือชายหญิงประสานกัน
เพราะพรุ่งนี้พระกรรมเป็นหนักหนา

พอเหลือบขม้ายเห็นสายสมร
 อยู่ในกลางสาคร (ฮ้ำฮั้ว) น้ำเขียว (ชะ)
 ไม่มีผู้ใดเข้ามากรายมากล้า
 เจ้าลอยอยู่แต่ลำ (ฮ้ำฮั้ว) ผู้เดียว (ชะ)
 โอ้แม่กุมราห้องจงผินหน้ามาเหลียว
 อย่างว่าพี่เกี่ยวเลยเอย
 (โอ้แม่กุมราห้องจงผินหน้ามาเหลียว
 อย่างว่าพี่เกี่ยวเลยเอย
 โอ้แม่กุมราห้องจงผินหน้ามาเหลียว
 อย่างว่าพี่เกี่ยวเลยเอย)

พอได้ยินสุนทรเข้ามาอนวมวิง
 พวกสาวๆ ก็ไม่นั่ง (ฮ้ำฮั้ว) อยู่ซ้า (ชะ)
 อันการจะเล่นมิใช่ต้นไชร้า
 ได้ต่อกันด้วยคำ (ฮ้ำฮั้ว) วาจา (ชะ)
 แต่พอพี่มาร้องตัวน้องก็ว่า
 *มิให้เสียเวลาวอนเอย
 (มิให้เสียเวลาวอนเอย
 มิให้เสียเวลาวอนเอย)^๓

ทำนองสูงต่ำทำให้ลำราญพระหฤทัยขึ้นมาบ้าง ลมเอื่อยๆ พัดมาพอ
 ให้คลายร้อน ดูไพรฟ้าชาวสยามลิ... พวกเขาร่มเย็นและมีความสุข หาต้อง
 รีบเร่งผลิตสินค้าหาหุนส่วนอย่างชาวตะวันตกไม่ ถึงเวลาหรือยังที่พระองค์
 เจ้าสฤษดิ์รังสรรค์จะต้องทรงงานถวายชีวิตให้แผ่นดินเกิดเสียที่... ทรงปล่อย

^๓ บทร้องเพลงเรือ บทปลอบ

พระทัยล่องลอย พลันสายพระเนตรคมกริบดังพญาเหยี่ยวก็สะดุดกับเรือลำปั้นแก่งขนาดกลาง ที่สนพระทัยมิใช่เรือ แต่เป็นคนที่อยู่ในเรื่องต่างหาก

“ไอ้เรื่อง” ทรงเรียกบ่าวชายที่หมอบอยู่ก้นพื้น ไม่ได้โปรดเรื่องดอก เพียงแต่เรื่องเป็นผู้ที่ปากมากที่สุด ท่านทรงจำชื่อเขาได้แค่คนเดียว

“กระหม่อม” เรื่องรับคำ เตรียมถวายสิ่งที่โปรด

“นั่นเรือจากตำหนักคุณจอมขึ้นี่ใช่หรือไม่”

บ่าวชายหันไปดูเรือที่เสด็จมีรับสั่ง นอกแก่งมีสตรีร่างบางสองคนนั่งถือพานมาลัยอย่างทะนุถนอม เรือกำลังมุ่งมาทางนี้

“ใช่กระหม่อม” บ่าวทูลตอบ

เสด็จทรงนั่งไป พระเนตรงามถูกสะกดไว้ที่เพียงจุดเดียว... เรือลำปั้นเทียบท่าหน้าของวังเจ้าพระยาในสมเด็จพระเจ้าฟ้าภาคินัยโอภาส คุณนวลคนสนิทของเจ้าจอมมารดาชื่น พระสนมเอกฝ่ายในก้าวออกมาจากแก่ง นางกำนัลสาวรุ่นหลายคนเดินตามหลังพร้อมทั้งถือพานมาลัยดอกมะลิ และเครื่องคาวหวานตามหลังนางกำนัลใหญ่

“ถือดีๆ เดินช้าๆ ให้ส่งสำมเป็นชาววัง...”

คำกล่าวที่ฟังดูเคร่งครัดดังมาถึงศาลาที่ประทับ เสด็จทอดพระเนตรแฉวงนางในที่เดินมาเรื่อยๆ ครั้นเหยียบพื้นศาลาใหญ่ คุณนวลตันแฉวงก็ย่อตัวคลานเข้าเข้ามาเฝ้า

“ถวายบังคมพะคะ” นางกราบพระบาทท่านทั้งที่เป็นคนถวายการอภิบาลมากับมือ พวกนางกำนัลก็ก้มกราบตามคุณนวลอย่างอ่อนช้อย

“ว่ากระไรแม่ นวล...” ตรัสพระสุรเสียงขรัมออกมา

พระนมเวยหน้าขึ้นยิ้มหวาน ทรงส่งงามเหลือเกิน...

“คุณจอมขึ้นี่ให้หม่อมฉันมาเฝ้าพะคะ ประทับที่วังนี้ทรงพระสำราญหรือไม่ คุณจอมเป็นห่วงนัก”

ดวงพระเนตรสีนิลหลุบไปจับจ้องที่แผ่นหลังของผู้ที่อยู่หลังคุณนวลอย่างปิดมิมิด ผู้ใหญ่รู้ บ่าวก็รู้...

“อืม วังนี้สะตวกสบายทุกอย่าง”

นางกำนัลคนอื่นๆ ยังหมอบและก้มหน้า การสบพระเนตรเจ้านายเป็นสิ่งที่มิสมควร

“แล้วนี่หอบอะไรมาเยะเทียว”

คุณนวลมองสำรับที่ประกอบด้วยภาชนะเบญจรงค์ประณีตแล้วทูล “ขนมหวานและของคาวเพคะ พวกเด็กๆ มันฝึกทำกัน ทำได้ดีจึงนำมาถวายเพคะ”

คุณนวลมิสนใจพระอาการเหม่อลอย หันหลังไปคว้าถ้วยงามเปิดฝาและนำส้อมเงินแท้จิ้มขนมหวานถวาย “ฝ่าบาทลองเสวยเถิดเพคะ เมื่อทรงพระเยาว์ก็โปรดขนมดอกบัวนั่น” แม่ นวลของพระองค์ชายพูดถึงเรื่องสมัยก่อน

เมื่อนั้นละทำนงจึงหันมาสนพระทัยขนมหวาน ทรงรับส้อมคันน้อยมาแล้วส่งขนมสี่เหลี่ยมเข้าพระโอษฐ์

“อืม อร่อยดีแม่ นวล ใครทำรี...” ครั้นทรงชม คุณนวลก็ยิ้มแก้มปริ

“แม่เตือนกับแม่ถนอมเพคะ สองคนนี้หัวไวนัก สิ่งนี้ดสอนหน้อยก็ทำถวายได้เทียว”

เมื่อทรงทราบความก็เวยพระพักตร์ทอดพระเนตรหญิงสาววังคนใหม่ อีกครา “เช่นนั้นหรือ” มีรับสั่งเท่านั้น

คุณนวลหันไปพูดกับสาวแรกจูน “แม่เตือนนำมาลัยมาถวายเสียลิเข้านี้ร้อยได้งามนักเทียว”

“เจ้าคะ” หล่อนรับคำสั่งแล้วค่อยๆ หมอบคลานประคองพานทองเข้าหาพระองค์ชาย เว้นช่องว่างสักศอกหนึ่งจากพระบาทแล้วก้มกราบ

พระองค์ชายทอดพระเนตรเรือนผมเงางามของคนที่กำลังกราบเนิ่นนาน

เต็มเดือนค่อยๆ เยกหน้าขึ้น สองมือเล็กประคองพานมาลัยมะลิหอมจูน อบอวลไปทั้งศาลายกถวายพระองค์ชายผู้สูงศักดิ์

“มาใกล้ๆ” มีรับสั่งเสียงขรึม

หญิงสาวสะดุ้งเล็กน้อย ตาสีน้ำตาลอ่อนเปลอสบพระเนตรผู้สูงศักดิ์
อย่างมีทันตั้งตัว แล้วหล่อนก็พบว่า...ท่านก็ทรงมองตาหล่อนเหมือนกัน...

หล่อนนึกว่าอันใด แต่ขยับร่างอรรชรเข้าใกล้พระองค์อีกนิด ที่จริง
ไม่ได้อยากมาเฝ้าสักนิด เพียงแค่อยากออกมาเที่ยวนอกวังก็เท่านั้น สวางาม
หลุบตาลง ยกพานถวายอีกครา

พระองค์ชายทรงนิ่ง ไม่ใคร่โปรดที่หล่อนหลบพระเนตร จึงทรงแตะ
พระดัชนีที่มีมือขวานั้น ครานี้ละสมพระทัยท่านนัก

หล่อนเบิกตากว้างจ้องพระเนตรสีนวลอย่างตกใจ ขณะที่บ่าวทุกคน
มิได้เห็นว่ามีอะไรเกิดขึ้น เพราะหมอบแทบพระบาทพระองค์ชาย

มุมพระโอษฐ์ยกขึ้นอย่างสำราญ พระหัตถ์หนาคว่ำมาลัยมะลิพวง
ใหญ่ขึ้นทาบพระนาสิกแล้วตรัสว่า “หอม”

“คุณแม่โกรธใหญ่เมื่อได้ยินว่าเสด็จพี่จะย้ายออกไปเช่าห้องอยู่ เหตุใด
ไม่ประทับที่นี่ต่อเล่าเพคะ ออกไปเช่าเขาทำไม” พระองค์เจ้าหญิงสิรินภิลาส
ทูลถามอย่างเคื่องพระทัย

พระองค์เจ้าสุทธษตรีรังสรรค์ หรือพระองค์ชายก่อเพ็งเสด็จกลับจาก
เมืองนอก ระหว่างรอกการก่อสร้าง ‘วังรังสรรค์สถิต’ อย่างพระทัยเย็น
พระองค์ทรงอาศัยวังเจ้าพระยาของสมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอ เจ้าฟ้าภาคนิย
โสภาส หรือทูลกระหม่อมภาคย์มาตลอดสามเดือน

แต่เมื่อพระองค์เจ้าหญิงสิรินภิลาส พระชนิษฐาของพระองค์เสกสมรส
กับทูลกระหม่อมภาคย์ มาเป็นเจ้าของวังเจ้าพระยาอีกองค์ได้เพียงหนึ่ง
สัปดาห์ พระองค์ชายก่อก็มีรับสั่งว่า

‘หาที่พักใหม่ได้แล้ว’ เตรียมจะย้ายออกไปในวัน

“น้องกับทูลกระหม่อมเพ็งจะแต่งงานกัน ควรจะศึกษาอภัยด้วยกัน
หากที่อยู่ด้วยเห็นจะไม่เหมาะ” พระองค์ชายก่อมีรับสั่งอย่างสุกซมทว่าอ่อนโยน

และทอดพระเนตรทูลกระหม่อมพี่ที่บัดนี้พระอารมณแจ่มใสกว่าก่อนมาก ทรงปลื้มปีติหากความสำราญของสมเด็จพระเจ้าฟ้าชายมาจากพระชนนีษฐาของพระองค์

สมัยศึกษาที่อังกฤษพระองค์เจ้าสฤษดิ์รังสรรค์ได้ประทับในห้องพักเดียวกับสมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอ เจ้าฟ้าภาคนิย์โอภาส ผู้เป็นสมเด็จพระเชษฐา จึงสนิทสนมกันไปโดยปริยาย เมื่อทูลกระหม่อมทรงสำเร็จการศึกษา ด้านรัฐศาสตร์ก็เสด็จกลับสยาม มารับราชการในกระทรวงมหาดไทย และมีพระทัยปฏิบัติต่อพระองค์เจ้าหญิงสิรินภิลาส จนกระทั่งเสกสมรสก็ยิ่งทำให้พระองค์ชายก่อกับทูลกระหม่อมภาคย์ทรงสนิทชิดเชื้อกันมากกว่าเดิม

พระองค์ชายก่อทรงเรียนจบด้านเศรษฐศาสตร์ และทรงถูกวางองค์ให้รับราชการในกรมพระคลังข้างที่ สังกัดกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

“ชายก่อคงคิดถึงห้องนอนเล็กๆ ในคอลเลจกระมัง” ทูลกระหม่อมภาคย์ตรัสหยอก

“จริงกระหม่อม ก่อนจะไปอยู่วังใหญ่โต อยากไปรำลึกความหลังเสียหน่อย ห้องที่ชายจะไปอยู่กว้างสิบหกสแควร์เมตรเอง พอๆ กับห้องที่เราแชร์กันสมัยเรียนเลย ทูลกระหม่อมโปรดเสด็จกับชายใหม่” ตรัสเสร็จบุรุษทั้งสองในห้องนั่งเล่นก็ทรงพระสรวลพร้อมกัน ปล่อยให้สตรีหนึ่งเดียวทรงกังขากับข้อสนทนา

“เล็กมากหรือเพคะสิบหกสแควร์เมตรนั้น” พระองค์หญิงหนึ่งเดียวหันพระพักตร์มาทูลถามพระสวามี

“มากๆ จะ ที่ดินในลอนดอนแพงมาก เจ้าชายองค์ไหนก็พักห้องเล็กเท่ารูกูหนูเหมือนกันหมด ยิ่งชายๆ จากไทยประทับห้องละสององค์ยิ่งเล็กเข้าไปใหญ่ เติงพี่กับชายก่อกว้างแค่โซฟาที่หญิงนั่งเอง มิได้เขียนหนังสือกับตู้เสื้อผ้าอย่างละสองหลังก็ไม่มีที่จะเดินสวนกันแล้ว”

พระองค์หญิงขมวดพระขนงงามเมื่อทรงนึกภาพตาม ทรงอดคิดไม่ได้ว่าพี่ๆ ทรงอยู่กันได้อย่างไร อยู่สยามประเทศเป็นเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน

อยากได้ที่ผืนใดก็ง่ายดังชี้พระดัชนี ไปอยู่ต่างบ้านต่างเมืองเห็นที่ที่บรรทม
คงจะเล็กกว่าที่นอนบ่าวไพร่ในวังเสียอีก

“ชายจะไปอยู่อย่างนั้นได้อย่างไร เสียพระเกียรติหมด!” เจ้าจอม
มารดาขึ้นกล่าวอย่างไม่พอใจ

“ชายจะใช้ชื่ออื่น คุณแม่ไม่ต้องห่วง ชายจะมีให้เสียถึงเสด็จพ่อ”
พระองค์ชายก่อดรัสแล้วรับถ้วยพระสุธารสชาตินางกำนัลคนใหม่รินถวาย

“เป็นอย่างไรบ้าง... เดือน”

พระสุรเสียงนุ่มเรียกให้ใบหน้าสวยคมเงยขึ้นสบพระเนตรอย่างไม่หัน
ตั้งตัว ก่อนรีบกำหน้าหมอบดั่งเดิม

“สบายดีเพคะฝ่าบาท”

คุณจอมเห็นดังนั้นก็รู้สึกไม่ชอบมาพากล สั่งให้นางกำนัลทุกคนออก
ไปทำงานข้างนอกโดยพลัน

“ชายก่อ... โปรดเต็มเดือนรี” มารดาทูลถามพลาถักงวาลในที่

“คุณแม่อยากให้ชายมีเมียมิใช่หรือ” พระองค์ชายมีรับสั่งก่อนทรงดื่ม
พระสุธารสชาติที่เต็มเดือนชงถวาย

“ชาย... แม่มิได้ห้ามนะ แม่เอ็นดูเดือนเกินกว่าที่จะให้ชายชื่นชมเล่นๆ
แต่เดือนเป็นแค่ลูกขุน ไม่เหมาะจะเป็นหม่อมในพระองค์ชาย” คุณจอมขึ้น
ทูลเสียงเบา ทว่าเคร่งเครียด

“เธอเรียบริยและเจียมเนื้อเจียมตัวอย่างที่คุณแม่ชอบอย่างไรเล่า”
พระองค์ชายทรงสบตาคุณจอม

คุณจอมเห็นพระราชโอรสมีรับสั่งจริงจังก็เกรงอยู่ “แต่...”

“ชายจะเลี้ยงเธอเป็นเมีย เป็นหม่อมห้ามของชาย ภายหน้าเจอกุลสตรี
ที่คู่ควร คุณแม่ค่อยรับขวัญสู่ไถ่หลวง”

ท่านมีรับสั่งเสร็จสรรพและทรงวางแผนเป็นขั้นเป็นตอนจนหาช่องปิด
มิได้

“เช่นนั้นหรือ...”

พระองค์เจ้าสุทธสิริรังสรรค์ทรงยืนขึ้นและมีรับสั่ง

“ชายขอเต็มเดือนมาเป็นหม่อมห้ามในวังรังสรรค์สถิต ระหว่างรอวัง
สร้างเสร็จ เดือนจะไปรับใช้ชายที่ห้องเช่าบนถนนเจริญกรุง คุณแม่จะถวาย
เธอให้ชายได้หรือไม่”

๑

“หม่อมคะ อีฉันเก็บมะลิเก่าข้างพระที่ออกเรียบร้อยแล้วเจ้าคะ หม่อมจะร้อยพวงใหม่บายนี้เลยหรือไม่เจ้าคะ” บ่าวหญิงเอ่ยถามเจ้านายสาวที่กำลังแต่งกิ่งต้นเข็มในสวน

“ฉันจะทำมือเที่ยงเสียก่อน เสร็จแล้วจึงร้อยมาลัยถวาย แม่ยกไปเตรียมเครื่องปรุงเถิดจ๊ะ”

แม่ยกรับคำสั่งแล้วถอยออกไป เต็มเดือนยี่ขึ้นมองพุ่มเข็มที่ถูกตัดแต่งแล้วอย่างพอใจ หล่อหน้ามองรอบอาณาเขต ‘วังรังสรรค์สถิต’ ที่สร้างมากกว่าสี่ปี พอๆ กับช่วงเวลาที่หล่อหน้าถวายตัวเป็นนางห้ามในพระองค์เจ้าสุทธศรีรังสรรค์

ชีวิตหม่อมห้ามมีอะไรให้ทำมากกว่าที่คิดไว้ สองเดือนแรกหล่อหน้าถวายงานเสด็จท่านในห้องเช่าเล็กๆ ซึ่งก็เพียงแต่ดูแลเครื่องทรงและของใช้ต่างๆ เพราะที่นั่นคับแคบเหลือเกิน มีอาจตงแต่งหรือทำครว้ได้ เมื่อวังรังสรรค์สถิตสร้างเสร็จหล่อหน้าก็นำทัพนางกำนัลจากตำหนักคุณจอมชื่นมาทำความสะอาดปิดฝุ่นให้เอี่ยมอ่อง เวลานั้นเครื่องเรือนยังมีไม่มากเพราะ

‘ฉันถึงแตกแล้วละ หมดตัวแล้ว เราทยอยซื้อเฟอร์นิเจอร์แล้วกัน’
 เสด็จมีรับสั่งและทรงพระสรวลราวกับว่านั่นเป็นเรื่องตลก เพราะวัง
 รังสรรค์สถิตยัมมสมบุรณ์เทียมพระเกียรติยศ งานชิ้นตำหนักใหม่จึงต้อง
 เลื่อนออกไปอีกหลายเดือน สิ่งหนึ่งเพิ่มเติมเดือนต้องปรับตัวให้มากก็คือ ท่าน
 มักตรัสออกมาเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งบางครั้งหล่อนก็เข้าใจบ้าง ไม่เข้าใจบ้าง
 ‘บ้านเรามีแค่เตียงกับโต๊ะทานข้าว ยังมีต้องให้บ่าวเข้ามามากดอก
 เวสต์มันนี่เสียเปล่าๆ’

‘เวสต์... คืออะไรหรือเพคะ’

‘เวสต์มันนี่ แปลว่า เปลืองเงิน ช่วงนี้ฉันไม่ค่อยมีสตางค์ เดือนต้อง
 ช่วยฉันประหยัดนะรู้ไหม’ พระองค์ทรงอธิบายอย่างพระทัยเย็น เอื้อม
 พระหัตถ์ลูบผมทรงดอกกระพุ่มของหล่อนอย่างเอ็นดู

‘เพคะ’

เมื่อนึกถึงตอนถวายตัวใหม่ๆ ก็มียิ้ม แม้ว่าจะผ่านความลึกซึ้งอย่าง
 ชายหญิงมาแล้ว แต่ตอนนั้นหล่อนยังเด็กเหลือเกิน การดูแลทั้งวังทั้งบ่าว
 และเจ้าชีวิตมิใช่เรื่องง่าย กว่าที่จะเข้าที่เข้าทางก็กินเวลาไปหลายเดือน
 พระองค์ชายทรงรับราชการที่กรมพระคลังข้างที่ด้วยตำแหน่งเล็ก ๆ จน
 กระทั่งปีนี้ท่านทรงมีบทบาทสำคัญในการปฏิรูปการจัดการเงินของกรม
 พระคลังข้างที่อย่างจริงจัง ส่งผลให้ทรงได้รับความไว้วางใจจากผู้ใหญ่ให้รับ
 ตำแหน่งสำคัญทั้งที่พระชันษายังน้อย

ทำไ้มงเย็น เติมเดือนกำลังนั่งร้อยมาลัยในห้องนั่งเล่นเล็ก หล่อน
 ได้ยินเสียงรถยนต์พร้อมๆ กับเสียงแมงก

‘หม่อมเจ้าคะ เสด็จกลับมาแล้วเจ้าคะ’

เติมเดือนยิ้ม สั่งให้บ่าวไปเตรียมน้ำเย็นให้พระองค์ชายก่อสร้าง แล้ว
 เดินออกไปรับเสด็จที่หน้ามุข เมื่อท่านทรงพระดำเนินเข้ามาหา หล่อนก็
 ยกมือไหว้อย่างอ่อนช้อย บ่าวไพร่ที่มาเฝ้าก็ก้มกราบ

“เป็นอย่างไบบ้างเพคะ” เต็มเดือนถวายน้ำเสาวรสที่รับมาจากเด็ก
รับใช้ชื่อมะลิ

“เห็้อย...” พระองค์ทรงดื่มจนหมดแก้วแล้วเสด็จขึ้นชั้นบน
เต็มเดือนเดินตามแล้วเลี้ยงไปดูอ่างอาบน้ำซึ่งระดับน้ำพอดีแล้ว กำลัง
จะหันไปทูลเชิญสรองน้ำ พระวรกายหนักก็ประทับชิดหลังหล่อนเสียก่อน

“อู๊ย!”

พระนาสิกโด่งสัมผัสกับคอระหงแผ่วเบา “หอมจัง”
หล่อนหน้าแดงแดงมาก ๆ เมื่ออยู่ที่ไฟสีส้มในห้องสรองซึ่งพระองค์
ชายทรงสั่งซื้อจากอเมริกา

“ฝ่าบาท เชิญสรองน้ำก่อนเพคะ หม่อมฉันจะไปจัดสำรับเย็น” ก็ปีก็
ไม่ชิน หน้าหล่อนเห่อร้อนไปหมด

“เธออาบน้ำรียังเดือน” พระองค์มีรับสั่งถามทั้งที่พระหัตถ์กำลังปลด
สไบสีตองออกจากตัวหล่อน

“ยะ...ยังเพคะ” มองพระพักตร์ก็สบพระเนตรคม จะมองตำรีพระองค์
ก็ทรงถอดชุดหมดแล้ว

“เช่นนั้นอาบน้ำพร้อมฉันนะ ฉันอยากกอดเธอ”

เต็มเดือนแทบจะละลายในอ้อมพระพาหา พระองค์ปลดผ้าโจงให้
หล่อนแล้วพาไปนั่งในอ่างด้วยกัน เอนพระองค์พิงอ่างแล้วดึงตัวหล่อนชิด
พระอุระ ทรงโอบหล่อนจากข้างหลัง และทรงเกยพระหุบนไหล่บาง

“เฮ้อ” ทรงถอนพระปัสสาสะ กอดก็คือกอด ไม่มีอะไรมากกว่านี้

“ทรงกังวลเรื่องอะไรหรือเพคะ” หล่อนเป็นห่วงนัก เสด็จทรงพุ่มเท
กับงานราชการเหลือเกิน

“ฉันเห็น้อยเดือน ท่านเจ้ากรมที่ฉันสังกัดอยู่กำลังจะเกษียณ มีงาน
เยอะเยอะเลย”

เต็มเดือนลูบพระพาหาปลอบโยน “ค่อยๆ ทำเพคะ”

พระองค์ชายแย้มพระสรวล เพียงแต่หล่อนมิเห็น ก่อนจะทรงก้มลง

สุดความหอมจนพอพระทัยแล้วเล่าว่า

“ช่วงนี้ค่าเงินบาทมันอ่อนตัว เพราะสยามลัทธิเป็นอันมาก เงินบาทเราเลยแลกดอลลาร์ได้น้อยลง ใครโฮลด์ดอลลาร์มากก็ดีไป อ้อ อีกมีนาทูลกระหม่อมจะโปรดเกล้าฯ ให้ทูลกระหม่อมเล็กทรงริเริ่มโรงเรียนเสนาธิการทหารบก เป็นโรงเรียนต้นแบบดั่งเช่นอเมริกา วันสอบคัดเลือกวัดแถวนี้คงแน่นชนิดเป็นแน่ พุดไปก็ขึ้นนะ” ลีนประโยคก็ทรงพระสรวลเบาๆ ทรงวกน้ำเย็นรดลงบนไหล่บางของหล่อนแล้วทรงลูบผิวเนียนด้วยพระดัชนี “ตอนฉันสอบเข้าคอลเลจ คุณจอมก็ไปบนพระเช่นกัน”

“คุณจอมนะหรือเพคะ” เต็มเดือนเล็กก็หัว ออกจะประหลาดใจเมื่อได้ยิน

“ก็ใช่ะซี ไม่เชื่อฝีมือฉันเลย ขนาดบอกว่าหลับตาทำก็ผ่านยังจะไปวัดอีก” ทรงนิทานมารดาต่อ

เต็มเดือนชั้นเบาๆ ก่อนเอ่ยล้อ “ฝ่าบาทคงทรงดื่มน้ำ...”

พระขงหนาชมวดนิดๆ พระหัตถ์กว้างที่ลูบผิวแผ่วเบาตีตื้นน้ำเย็นในใบบนน้ำสวยคม “นี่แน่!”

“ว้าย! ฝ่าบาท!” หญิงสาวตกใจ

“คำว่า ‘ดื่’ ยังน้อยไปดอก ฮ่าๆ”

โธ! หล่อนก็นึกว่าจะกรี๊ด นี้อะไร แสดงว่าคราที่อยู่อังกฤษทรงเกรงมากเทียว

“วีรกรรมฉันเยอะมาก แต่ชายๆ คนอื่นก็เยอะมิแพ้กัน เสด็จอาทรงปวดเคียรทุกวัน” ทรงเล่าประทาน เสด็จอาที่มีรับสั่งถึงคือเอกอัครราชทูตสยามประจำกรุงลอนดอน ท่านทรงเป็นธุระดูแลและรับหน้าที่ผู้ปกครองของหน่อเนื้อลูกหลวงทุกพระองค์

“ทรงเกรงอย่างไรบ้างเพคะ” หล่อนอยากทราบหนักว่าพระองค์ชายก่อก่อวีรกรรมอะไรบ้าง เห็นอยู่สยามออกจะเป็นพระองค์ชายที่ส่งงามและไว้องค์

“เธอไม่ยกกรู้ออก...” ท่านมีรับสั่งสำนวนฝรั่ง แปลได้หลายๆ ว่า ‘ไม่บอก’
“เช่นนั้น... แลกกับมือเย็นเป็นอย่างไรเพคะ” หล่อนเองก็มีไม้ตาย

เหมือนกัน

“หน้อย... จะให้ฉันอดข้าวรี ฉันกินเธอก็ได้!”

“ว้าย!”

พระองค์ชายทรงหันเต็มเดือนเข้าหองค์เอง ประทับพระโอษฐ์ลงที่
คอระหงอย่างทีหล่อนมิทันตั้งตัว

วาทวามหนัก “ละ...เสด็จเพคะ”

ทรง ‘กินหล่อน’ จริงๆ พระทนต์ขบเม้มเสี้ยจนสาวงามระทวยในอ้อม
พระพาหา คาดว่าหลนปฐมา พะเนงเนื้อ หรุ่ม และมะปรางรีวลอยแก้วคงจะ
เป็นหมันเสียแล้วกระมัง

๒

“นายนพ ฉันอยากกลับบ้าน”

“ฝ่าบาท... นี่เพิ่งสี่โมงเช้ากระหม่อม เหลืออีกหลายชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาเลิก”

“ฉันเบื่อนี่นา คิดถึงเดือนด้วย” พระสุรเสียงช่วงหลังหวานกว่าปกติ นายนพสังเกตว่าพระองค์ชายก่อโปรดหม่อมเต็มเดือนมากกว่าก่อนเสียอีก ช่วงแรกเขาคิดว่าพระองค์อาจจะ ‘หลง’ แต่เฝ้ามองความหลงจึงบินตามเจ้านายเขามาได้เป็นปีๆ เขาคงต้องเปลี่ยนความคิดใหม่เสียแล้ว

“หม่อมไปงานบุญกับคุณจอมกระหม่อม เสด็จกลับบ้านนี้ก็มีเจอดอก...” นายนพทูลให้ตัดพระทัย เพื่อให้ส่นพระทัยเอกสารตรงหน้าบ้าง ช่วงนี้โต๊ะทรงงานไม่เคยว่าง ส่งงานเก่าไป งานใหม่ก็เข้ามามิขาดสาย

“เฮ้อ...” ทรงทราบว่าไม่ควรถอนพระปัสสาสะบ่อยนัก เพราะเป็นกิจวัตรที่มีงาม แต่ตอนนี้พระองค์ประทับในห้องทรงงานส่วนพระองค์ในกรมพระคลังข้างที่ ผู้ที่เฝ้าก็ไม่ใช้ใครอื่นไกล นายนพเป็นพระสหายเก่าสมัยที่ถูกส่งไปเรียนในวัดอรุณฯ ด้วยกัน ท่างกันก็ตอนพระองค์ประทับที่อังกฤษ

และทรงถูกเรียกกลับมาถวายงานเมื่อสี่ปีที่แล้ว นายนพเป็นทั้งผู้ช่วย เพื่อน
คนขับรถ อ้อ... แทบจะควบบตำแหน่ง ‘ผู้คุม’ พระองค์ด้วยเทียว

“แล้วเธอไปวัดอย่างไร แก่ไม่ไปขับรถให้” พระองค์ชายก่อตรัสถาม
ติดจะทรงเคืองพระสหายนิดๆ

“หม่อมฉันอาสาแล้ว หม่อมท่านว่าจะจ้างรถลากไปกับแม่นกสองคน
กระหม่อม” นายหญิงของวังรังสรรค์สถิตติดดินกว่าที่ใครๆ คิด ท่านว่าท่าน
มาจากดิน ขึ้นมาเคียงฟ้าได้ก็นับว่าวาสนาดีมากแล้ว แต่ท่านก็นับตนเป็น
ดินอยู่ดี

“ตือนักนะหล่อน” มีรับสั่งประหนึ่งว่าเต็มเดือนนั่งอยู่หน้าพระพักตร์
นายนพจะทำก็ขำมือออก โธ่! พระองค์ชายก่อทรงค้อนได้ขมิ้มเสียจริง

“นั่นหญิงเกือเสด็จมาแล้ว ชายพัฒนาฯมาหายาเร็วลูก”

พระองค์เจ้าหญิงสิรินภิลาสและพระโอรสเสด็จลงจากรถยนต์
พระที่นั่ง แล้วทรงพระดำเนิณมายังพลับพลาที่คุนจอมขึ้นและเจ้าจอมมารดา
ผู้ใหญ่อีกหลายท่านนั่งพักอยู่

คุนจอมขึ้นรีบเดินไปอุ้มหลานชายของท่าน ‘พระองค์เจ้าพิพัฒน์ศักดิ์’

“จุนยายยย” พระสุรเสียงขององค์ชายน้อยดังขึ้นก่อนพระวรกายกลม
ป้อมปรากฏเสียวอีก ทรงวิ่งเข้าหาอกคุนจอมที่ย่อตัวอ้าแขนรออยู่แล้วทันที

“จ่า ชายน้อยของยาย อูย อีกหน้อยยายอุ้มไม่ไหวแล้วนา” องค์ชาย
น้อยทรงหนักขึ้นอีกสักกิโลกรัม

ไต่ยีนเช่นนั้นองค์ชายน้อยก็หันไปหาเต็มเดือนที่ยืนอยู่หลังคุนจอม

“น้ำมุ่น มุ่น” องค์ชายอ้าพระกรคล้ายโปรดให้เต็มเดือนอุ้มแทน คงจะ
งอนคุนยายเป็นแน่

“แหม เอาตัวรอดนักนะ ทราบว่าเดือนจะมีซัดท้ายี่ซั่ม” คุนจอมเอ่ย
อย่างหมั่นไส้ แต่เอ็นดูนักหนา ก่อนส่งองค์ชายน้อยให้หล่อน

“ถวายเป็นมงคลพระองค์ชาย” เต็มเดือนอุ้มองค์ชายน้อยขึ้น แนบ

หน้าผากหล่อนกับพระนลาฏน้อย ปลายจมูกโค้งมนงูกับพระนาสิกเล็กไป
มา เป็นอันจบ ‘การทักทายในครอบครัว’ ที่เสด็จขาก่อทรงสอนองค์ชาย

“นำมุน อุ่มชายได้” องค์ชายตรัสเสียงดังอย่างดีพระทัยอวดคุณยาย
บรรดาคุณจอมหัวเราะขึ้น โดยเฉพาะตอนที่องค์ชายน้อยตรัสคำ
ว่า ‘เดือน’ มิได้ พระองค์ชายน้อยจึงตั้งชื่อใหม่ให้หล่อน เป็นชื่อที่มีพระเจ้า
หลานเธอทรงเรียกเพียงพระองค์เดียว

‘มุน แปลว่า ดวงจันทร์ แต่ให้เรียกว่า มุน เสียงสั้นๆ ชายพัฒนาคง
ออกเสียงได้ชัดเจน’

‘ดวงจันทร์... แล้วคำว่าเดือนเรียกว่าอย่างไรหรือเพคะ’

‘มันท์ (Month) แปลว่า เดือน เดือนสิงหา กันยา แต่ฉันนึกคิดว่าชื่อ
เต็มเดือนคือครบเดือนดอก เป็นจันทร์เต็มดวงมากกว่ากระมัง ริมไช้’ พระ
สุรเสียงดูมันพระทัยเหลือเกิน

ใจหล่อนเต้นแรงมากกว่าครั้งไหนๆ ใส่พระทัยแม้เพียงชื่อของนาง
ห้าม

‘ถูกแล้วเพคะ เดือนในชื่อหม่อมฉันคือดวงจันทร์’

พระองค์แย้มสรวลอย่างพอพระทัยแล้วตรัสว่า ‘ดวงจันทร์ของฉัน’

ละลาย... ใจของหล่อนกำลังละลายแทบพระบาทท่าน เวลานั้นเต็ม
เดือนมันใจที่สุดว่าแม่แต่ชีวิตหล่อนก็ถวายพระองค์เจ้าสุทธศรีตั้งสรรค์ได้

“แม่เดือนสบายดีนะ” พระองค์หญิงตรัสถามพระสุรเสียงหวานใส
เรียกสติเต็มเดือนกลับมาที่วัดอีกครั้ง

“สบายดีเพคะพระองค์หญิง พระองค์ชายฝากความระลึกถึงมาด้วย
เพคะ”

พระองค์หญิงก็เอี่ยมสรวล ลีปีก่อนพระองค์ชายน้อยตรัสกับพระองค์
ว่าทรงเป็นต้นเหตุให้หูลกระหม่อมภาคเปลี่ยนไป ท่านก็มีเฉลยว่าหูล
กระหม่อมพระสวามีของพระองค์เปลี่ยนไปอย่างไร พอตอนนั้นพระองค์หญิง
ได้มีโอกาสสังเกตเห็นจิตใจของพระองค์บ้าง มิทราบว่ามีผู้ชายที่แต่งงานแล้วเป็น

แบบนี้ทุกคนหรือไม่ แต่ถ้าภรรยาสวยวันสวยคืน และทำทางมีความสุขเช่นนี้
ผู้ชายคนนั้นคงเป็นสามีที่ดีพอตัว

“เสด็จที่ทรงสำราญดีใช่หรือไม่ เธอดูแลท่านดีปานนั้น”

“พี่สะใภ้ของท่านหน้าแดง ยังไม่มีลูกก็เช่นนี้ละหนา ลองมีสักคนสิ...”

“ทรงสำราญดีเพคะ เพียงแต่ช่วงนี้งานที่กรมท่านมากกว่าปกติ ทรง
เหนื่อยกลับมาทุกวัน”

“เช่นนั้นหรือ กระนั้นก็อีกนานนะซีกว่าฉันจะมีหลานนะ”

“ฝ่าบาท...” เต็มเดือนก้มหน้าเกือบจะชิดพระเคี้ยวรองค์ชายน้อย

องค์ชายน้อยทรงเห็นดังนั้นก็ทรงนึกว่าถึงเวลาที่ต้องประทานจูบอีก
แล้ว จึงแตะพระหัตถ์น้อยๆ ทั้งสองที่หน้าหล่อนแล้วประทานจูมพิตจาก
พระโอษฐ์เล็กๆ บนหน้าผากคุณน้ำ

โลกของเต็มเดือนหยุดหมุน หล่อนงยหน้าสปรพระเนตรใสดังลูกกวาด
น้อย ท่านเป็นห่วงหล่อน... ดวงเนตรนั้นช่างบริสุทธิ์และจริงใจ จนหล่อน
รู้สึกถึงความเห็นแก่ตัวที่อยากจะมีเทวดาองค์น้อยเป็นของตัวเอง

...ลูก...

“ผู้หญิงที่อุ้มพระองค์ชายคือใครริคุณขึ้น” เจ้าจอมมารดาพร้อม-
มาตราบเป็นเจ้าจอมรุ่นแรกๆ ถวายงานก่อนคุณจอมขึ้นร่วมยี่สิบปี จนพระองค์-
ชายของท่านมีพระองค์เจ้าชายเจริญชันษากันหมดแล้ว

“เอ่อ... เมียชายก่อเจ้าคะคุณ” ในวงสนทนามีคุณจอมอยู่หลายคน
คุณจอมขึ้นจึงไม่ยากพูดถึงเต็มเดือนเท่าใดนัก ตัวท่านแม้จะไม่ได้รังเกียจ
ออกจะเอ็นดูด้วยซ้ำ แต่ก็ยังไม่อาจพูดว่าหล่อนเป็นสะใภ้ได้เต็มปาก เพราะ
พระองค์ชายกับเต็มเดือนมิได้ปาวประกาศจัดงานแต่งงาน ชาววังจึงมีทราบ
แต่เนื่องจากเต็มเดือนสวมเสื้อทรงฝรั่งที่สตรีชั้นสูงนิยมสวมเมื่อมีงานสำคัญ
แตกต่างจากบ่าวที่ติดตามมารับใช้ซึ่งหมสไบนุ่งผ้าโจงเหมือนชาวบ้าน
ธรรมดา ซ้ำหล่อนยังได้อุ้มพระเจ้าหลานเธออย่างสนิทสนม จึงเรียกความ
สนใจจากวงสนทนาได้

“อ้าว ชายก่อแต่งงานแล้วรี” คุณจอมอาวุโสท่านหนึ่งถามอย่างแปลกใจ

คุณจอมขึ้นเกรงว่าจะผิดใจกันเรื่องที่ไม่เชิญคุณฯ ไปงานแต่งพระราชโอรส จึงเปลือยพูดออกไปว่า

“หม่อมห้ามนะเจ้าค่ะ ลูกสาวขุนรัตนศักดิ์ ถวายตัวได้สี่ปีแล้ว มิได้มีงานผูกข้อมือข้อมือดอก” ท่านไม่อยากจะพูดเช่นนั้นเลย ไม่อยากซ้ำเติมว่าท่านมิได้ยอมรับเต็มเดือนเต็มหัวใจ ทั้งๆ ที่หล่อนช่างแสนดี และพระองค์ชายก่อเองก็โปรดเต็มเดือน ไม่เคยมองสตรีอื่น ท่านทราบทุกอย่าง...

“เช่นนั้นคุณขึ้นคงจะเก็บตำแหน่งสะใภ้หลวงไว้ให้หลานฉันได้กระมัง” คุณจอมพร้อมมาตราบพูดต่างๆ ที่ส่ายตาท่านมิได้ละจากเต็มเดือนแม้แต่น้อย

คุณจอมขึ้นตกใจมาก ไม่นึกว่าคำพูดของท่านจะเปิดโอกาสทำให้ครอบครัวของพระองค์ชายก่อสั่นคลอนอย่างที่มีเคยเป็นมาก่อน

๓

“หม่อมสบายดีหรือขอรับ” ขุนพันนิติยกกล่าวและยกมือไหว้เต็มเดือน

“สบายดีเจ้าคะท่านขุน” เต็มเดือนไหว้คู่สนทนากลับ หลายปีที่อยู่ในฐานะหม่อมของเจ้านาย คนทั่วไปมักยกมือไหว้หล่อนโดยมิคำนึงถึงอายุ เพราะบารมีพระองค์ชายแท้ๆ... วันนี้เต็มเดือนห่มสไบเนื้อดีดูเรียบร้อยและสุภาพเพราะต้องรับแขกถึงสองราย

“เสด็จท่านทรงงานหรือขอรับ”

เมื่อแม่นกนำสำรับเข้ามาให้ เต็มเดือนก็รินรับแขกแล้วจึงรินให้ตัวเอง “เจ้าคะ ท่านเข้ากรม ชามะลิคะท่าน รสอ่อนและไม่จุน”

ขุนพันนิติยกขาขึ้นจิบตามคำเชิญ ก่อนจะพบว่าชานั้นรสดีสมคำคุย “หม่อมสรรหาของอร่อยมาต้อนรับจนกระผมอยากจะนำค่าเช่ามาส่งเสียทุกเดือน”

หล่อนขันและยิ้มรับ ถ้ามาส่งทุกเดือน บัญชีทางว่าพระองค์ชายก่องคงยาวจนถึงประตูวัง

“ปีละสองครั้งก็เหมาะแล้วเจ้าคะ ประเดี๋ยวท่านขุนและคุณผู้หญิงจะ
เมื่อขนมจากวังรังสรรค์ฯ”

ขุนพันนิติย์เป็นนายหน้านำที่ดินส่วนพระองค์ในพระองค์เจ้าสุทธศรี-
รังสรรค์ไปให้ชาวนาเช่าปลูกข้าว โดยท่านรับส่วนต่างและนำเงินมาจ่ายค่าเช่า
ปีละสองครั้ง ทุกครั้งที่มา เต็มเดือนจะฝากขนมชาววังและของขวัญกลับไป
เสมอ

“หม่อมสบายดีและสดใส กระผมก็ดีใจ นี่ขอรับอัฐค่าเช่า หกเดือน
เป็นเงินสองร้อยบาท” ถุงแดงที่เต็มไปด้วยอัฐถูกยื่นมาให้หล่อน

เต็มเดือนรับไว้แล้ววางไว้ที่โต๊ะรับแขก ก่อนไหว้ท่านขุนอย่างอ่อน
ซ้อย “ขอบพระคุณท่านขุนที่เป็นธุระแทนเสด็จเจ้าคะ”

“อูย มิได้ดอกขอรับ กระผมเองก็อ้าค้ำยมโพธิ์เสด็จท่านจนเจือ
ครอบครว เรื่องแค่นี้เล็กน้อยนัก”

เต็มเดือนเพียงแต่ยิ้มรับ หล่อนเรียนรู้มาตั้งแต่เริ่มวัยสาวว่ารอยยิ้ม
ของหล่อนช่วยให้อะไรหลายๆ อย่างเป็นผลดีและสำเร็จง่ายขึ้น

“คราวนี้ดิฉันลงครวทำขนมซ่อมวังกับทองหยิบฝากไปให้ท่านขุนและ
คุณผู้หญิงรับประทานเล่นเจ้าคะ และนี่ชามะลิที่ท่านกำลังชิม ฝากไปที่เรือน
ด้วย” ท่อขนมและกล่องชาถูกวางเบื้องหน้าท่านขุนแทนน้ำใจ

“ขอบพระคุณขอรับหม่อม ชาวนาฝากข่าวสารมาถวายเสด็จหนึ่ง
เกวียนด้วยขอรับ”

“ของเก่ายังมีหมดเลยเจ้าคะ เสด็จประทานชาวบ้านรอบวังกับที่โดน
น้ำท่วมทุกปี ท่านขุนให้เขาเก็บไว้ดีกว่า” นั่นเป็นความจริง ข่าวสารจากวัง
รังสรรค์สถิตถูกแจกจ่ายให้ชาวบ้านรอบๆ วัง เมื่อถึงคราน้ำท่วมท่านก็
ประทานข้าวสารอาหารแห้งและเงินช่วยเหลือ

“มิได้ขอรับ พวกเขาตั้งใจถวายจริงๆ เสด็จทรงแบ่งที่ให้ชาวนาทำกิน
อีกทั้งที่ของท่านเป็นที่สูง น้ำไม่เคยท่วมเลยสักปี ผลผลิตย่อมได้มากอยู่แล้ว”

เต็มเดือนยอมรับข่าวเอาไว้ หล่อนไม่ชอบต่อความยาวสาวความยืด

ผลประโยชน์ของเสด็จท่าน รั้วไว้ก็มีเสียหาย “ฝากท่านขุนชอบคุณพวกเขา ด้วยเจ้าค่ะ”

เมื่อขุนพันธุธัยลากลับไปแล้ว หล่อนก็นับเงินและนั่งพัก ครู่ใหญ่ต่อมา เจ้าพนักงานบริษัทเบงก์สยามกัมมาจล ทุนจำกัณฑ์มาพบ

“เชิญเจ้าค่ะคุณวณิชย์”

“ขอบพระคุณขอรับหม่อม วันนี้จะทำธุรกรรมอันใดบ้างขอรับ” หล่อน มีนัดกับผู้จัดการเบงก์ทุกสามเดือน รายรับรายจ่ายในวังจุกจิกไม่น้อย จึง ต้องรวบรวมทำบัญชีให้เรียบร้อย มิให้รบกวนทางเบงก์เกินควร

“โอนเงินสามร้อยบาทซื้อหุ้นเบงก์ และถอนสองร้อยเจ้าค่ะ” เพราะ พระองค์ชายก่อเป็นลูกค้ารายสำคัญและกระเป๋านักพอควร นายวณิชย์ จึงชินเสียแล้วกับการเดินเข้าออกกว้างรังสรรค์สถิติพร้อมเงินถุงจำนวนมาก พอจะเข้าใจว่าหม่อมเต็มเดือนไม่นิยมถือเงินออกนอกวัง เขาจึงต้องมาที่นี้

“ขอรับ ครานี้ถอนสองร้อยบาทเลยรีขอรับ” เขารับสมุดบัญชีไป พลง เอ่ยถาม เงินสองร้อยบาทสำหรับพระองค์ชายนั้นเล็กน้อย แต่ถอนออกมา ที่เดียวเช่นนี้ค่อนข้างแปลก

“เจ้าค่ะ รับสั่งว่าจะซื้อทองแท่งและที่ดิน ส่วนปันผลคุณวณิชย์นำ เข้าบัญชีแยกเหมือนเดิมนะเจ้าค่ะ ปานนี้คงมีพอใช้ได้กระมัง”

ผู้จัดการเบงก์แห่งเดียวในสยามอดที่มิได้ สตรีตรงหน้าเขามีอายุ เพียงยี่สิบปี แต่ฉลาดเฉลียวและรอบคอบถึงขนาดที่พระองค์ชายกว่าว พระทัยให้จัดการเงินจำนวนมาก

“ขอรับ ปันผลสี่ปีก็ร่วมห้าพัน มีน้อยเลยขอรับ”

ริมฝีปากอ้อมยิ้มรับคำตอบ แสดงว่าหล่อนพอใจไม่น้อย

นายวณิชย์บันทึกรายการธุรกรรมทั้งหมดลงในสมุด และคัดลอก ลงบันทึกของธนาคารพร้อมทั้งลงลายมือชื่อของตน เต็มเดือนตรวจสอบแล้ว ลงลายมือชื่อ เป็นอันเสร็จสมบูรณ์

“ขอบพระคุณมากเจ้าค่ะ อีฉันทฝากขนมไปรับประทานที่เบงก์นะ

เจ้าคะ” ขนมห่อใหญ่ถูกยื่นให้แขกอีกครา

“ลามปากเสมียนเบงก์อีกแล้ว นี่พอรู้ว่ากระผมจะมาที่วังรังสรรค์ฯ พวกมันถึงกับรีบเขียนงานเลยเทียว กะว่าหลังมือเที่ยงจะตั้งวงขนมหวานกัน” เสียงหัวเราะดังประสานกันพอให้ได้ยิน นายวาณิชย์เป็นหนุ่มเบงก์วัยสามสิบปลาย อ่อนอายุกว่าท่านขุนร่วมสิบปี เต็มเดือนจึงพูดคุยได้อย่างสนิทสนมกว่า

หลังจากส่งผู้จัดการธนาคารเสร็จ หล่อนก็ถือเงินสี่ร้อยบาทที่รับมาวันนี้เข้าไปยังห้องทรงงานเสด็จ หมุนตู้เซฟฝรั่งอย่างคล่องแคล่วแล้วนำเงินทั้งหมดใส่เข้าไป ปิดและหมุนรหัส ทดสอบดูจนแน่ใจว่าล็อกเรียบร้อยแล้วจึงออกมา

เสร็จแล้วสำหรับงานวันนี้ หล่อนตื่นตั้งแต่เช้าทำขนมซึ่งใหญ่สามชิ้นเตรียมไว้ให้แขกและเบงก์รับประทานในวังรังสรรค์ฯ แน่نونว่าแยกไว้ต่างหากสำหรับตั้งถวาย แล้วจึงออกมารับแขก ตรวจสอบบัญชี กระทำทุกอย่างด้วยคำพูดและกิริยาสำรวม แค่นี้ก็นักหนาแล้วสำหรับผู้หญิงแรกๆอย่างหล่อน

เต็มเดือนคิดจะเปลี่ยนผ้าเป็นรัตนธรรมดาอย่างทุกวัน ครั้นหมุนไปเห็นตัวเองในกระจกก็ยิ้มและเปลี่ยนใจ ‘นานๆ ที่จะแต่งตัวสวยๆ ไปพักผ่อนนอกบ้านคงดีไม่น้อย’ เพราะพระองค์ชายทรงเรียกวังรังสรรค์สถิตว่าเป็น ‘บ้าน’ อยู่เป็นนิจ หล่อนจึงติดเรียกตามไปด้วย

หญิงสาวเปิดลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้ง หยิบเงินออกมาพอประมาณ ห่อผ้าแล้วซ่อนไว้ที่เอว เดินลงชั้นล่าง ชวนแม่ نگ และหยิบร่มออกไปรอรถลากหน้าวัง

“นพ แกจำบ้านขุนรัตนศักดิ์ได้หรือไม่ ฉันจำได้ว่าอยู่แถวนี้” พระองค์ชายก้อมีรับสั่งถามขณะประทับเบาะหลังในรถยนต์ที่นายหนพขับ

“สองแยกข้างหน้ากระหม่อม โปรดวะหรือ...”

“นานๆ ทีจะมาแถวนี้ เวะไปเยี่ยมบ้างก็ดี ฉันมิได้เจอท่านนานแล้ว
อ้อ... แกรู้จักของฝากแถวนี้ไหม ไปมีอะไรนำมาเกลียดแย่”

“รู้จักดีทีเดียวกระหม่อม หมี่กรอบจีนหลี่ล่าสุดในสยาม หม่อมฉันจะ
ลงไปซื้อถวายกระหม่อม” นายนพทูล แต่เปลือยหูภาษาเหนือบ้านเก่ามา
เล็กน้อย ก่อนจอดรถชิดทางเดินแล้วรับอัฐจากพระหัตถ์เดินลงไปซื้อของ
อย่างแข็งขัน

“ซื้อมาเยอะๆ เพื่อที่วังด้วยล่ะ” ก่อนจะปิดประตูนายนพก็แว่วได้ยิน
พระสุรเสียงที่มีรับสั่งอีก

“รับด้วยเกล้ากระหม่อม”

พระองค์ชายประทับรถพักใหญ่ นายนพก็กลับมาพร้อมหมี่กรอบ
หลายห่อ

“ฝ่าบาท กระหม่อมมีเรื่องจะกราบทูล... ท่านขุนได้เลื่อนยศเป็น
คุณหลวงแล้วนากระหม่อม กระหม่อมเกรงฝ่าบาทจะตรัสผิดต่อหน้าท่าน”

“จริงรี เมื่อใดกัน” พระองค์ชายสนพระทัยมาก พ่อตาท่าน ท่านก็
เคารพอยู่

“เมื่อต้นปีกระหม่อม” นายนพเล่าและข้บรถอย่างตั้งใจ

พระองค์ชายฟังพระองค์กับเบาะนั่งแก้้ค้อนข้างแรง “เดือนมิเห็น
บอกฉัน” เคื่องพระทัยเล็กน้อย

“หม่อมคงไม่ทันนึก หม่อมอาจคิดว่าเป็นเรื่องเล็กจึงมิทูล” นายนพ
ช่วยนายหญิงเต็มที แนลลี เขาได้เงินเดือนจากมือหม่อมนี้หนา แม้เงินนั้นจะ
มาจากเจ้าชีวิตที่ประทับอยู่ข้างหลังก็เถิด

“...” เงียบ ท่านมิตรัสอะไร

ชั่วอดีตใจรยหนต์จากยุโรปก็จอดหน้าเรือนไทยหลังงาม พระองค์ชาย
ก่อเสด็จลงจากรถไปขึ้นเรือน นายนพถือของฝากเดินตามไป เด็กรับใช้เห็น
แขกมาเยือนก็รีบขึ้นไปบอกเจ้าของเรือน

‘หลวงราชภัคดี’ หรืออดีตท่านขุนรัตนคักด้รับลงจากเรือนมากราบ

พระบาท

พระองค์ชายก่อทรงยกพระหัตถ์ให้ไว้ ทรงจับไหล่ทั้งสองของคุณหลวง สูงวัยให้ยืนขึ้น แล้วเงยพระพักตร์ตรัสทักทาย “ไม่เจอกันนานทีเดียวคุณหลวง”

“ถวายบังคมฝ่าบาท เสด็จขึ้นเรือนเถิดกระหม่อม”

พระองค์ชายเสด็จตามหลังเจ้าของเรือนขึ้นไป

“ฝ่าบาททรงมารับแม่เดือนหรือกระหม่อม”

คำถามนี้เล่นเอาพระชนงเข้มขมวดซิด

“เดือนอยู่ที่นี้หรือคุณหลวง” พระองค์ชายแปลกพระทัย เต็มเดือนมีค้อยออกนอกวงนั้ก หล่อนมักให้บ่าวไปซื้อของสดที่ตลาด หรือให้นายนพออกไปทำธุระนอกวงเสียมากกว่า

“กระหม่อมคิดว่าทรงทราบ... นี่แสดงว่าลูกสาวกระหม่อมหนีเที่ยว กระนั้นซี” คุณหลวงกล่าวเสียงเข้ม ท่านมิชอบเลย เมื่อหญิงสาวออกเรือนแล้วถือเป็นสมบัติของสามี จะไปไหนมาไหนสมควรบอกกล่าว ยิงอยู่ในฐานะหม่อมห้ามของเจ้านายชั้นสูงยิ่งไม่ควรกระทำเช่นนี้

“เต็มเดือนคงคิดถึงคุณหลวงกับคุณหญิง อย่าดูหล่อนเลย นานที่ปีหนเธอจึงจะออกนอกวง นี่คงนี้จะมากะทันหันกระมัง”

พระองค์ชายก่อก็เหมือนนายนพ คนที่ใกล้ซิดเต็มเดือนมักใจอ่อนกับหล่อนทั้งนั้น ‘กลับบ้านไปค่อยคิดบัญชี’

“พระองค์ชาย” คุณจันทน์ซึ่งมีศักดิ์เป็นพระสัสสุริบเข้ามาพับเพียบกราบ

พระองค์ชายก่อทรงทำเช่นเดิม ประคองไหล่คุณจันทน์ขึ้น

“จันทน์ผ่านมาแถวนี้เลยแวะมาเยี่ยมคุณหลวงกับคุณจันทน์ มีหมี่กรอบจิ้นหลี่มาฝากด้วย” ท่านทรงรับของจากนายนพแล้วยื่นให้คุณจันทน์

“ขอบพระทัยเพคะ มีน้ำต้องทรงลำบากเลย แคเสด็จมาเยี่ยม หม่อมจันทน์ก็ปลื้มหาที่สุดมิได้แล้ว” คุณจันทน์กุมพระหัตถ์ของพระองค์มาแนบที่

แก้มของท่าน

พระองค์ชายเสด็จมาประทับที่ตั่งกลางเรือน ถามไถ่สารทุกข์สุขดิบ
อยู่นานไซ

“ขอประทานอภัยเถิดเพคะ แม่เดือนทำสิ่งใดให้เคืองพระทัยหรือไม่
นี่หล่อนก็กลับบ้านมาเหมือนกัน แต่หน้าตาแจ่มใส หม่อมฉันจึงมีสงสัย
อะไร” คุณหญิงทูลถามอย่างค่อนข้างกังวล

“ไม่นี่คุณจันทร์ แม่เดือนไม่เคยทำให้ฉันโกรธกริ้วรุนแรงดอก
บังเอิญมาเยี่ยมวันเดียวกันเท่านั้น”

“โล่งอก ทรงเมตตาลูกสาวหม่อมฉันทั้งยังเผื่อแผ่มาถึงที่บ้าน”

พระองค์แย้มพระสรวลพลางทอดพระเนตรรอบๆ เรือน “แม่เดือน
เล่าคุณหลวง” เด็กหนึ่ที่ยาวจากวังท่านซ่อนตัวอยู่ที่ใดกัน

“นั่งอยู่ริมน้ำกับแม่่นกกระหม่อม”

เต็มเดือนนอนหลับตาอยู่ในเปลญวนริมน้ำ โดยมีแม่นกคอย
ไกวเปลให้อย่างแข็งขัน หูหล่อนคอยฟังเสียงนกร้องและใบไม้ลู่ลม พักกาย
พักใจจากความเหนื่อยสะสม มุมปากเล็กๆ ยกขึ้นอย่างเป็นสุข หล่อนพอใจ
กับความเรียบง่ายที่เป็นอยู่เหลือเกิน ใต้รับใช้พระองค์ชาย ได้ดูแลวังรังสรรค์-
สถิต ได้กลับมาเยี่ยมพ่อแม่ และได้พักผ่อนริมน้ำที่มีลมพัดชื่นใจ

ภาพความสุขของเต็มเดือนปรากฏในสายพระเนตรพระองค์เจ้าสุทธดิ-
รังสรรค์ พาให้พระองค์ทรงพระสำราญไปด้วย แม่นกหันไปเห็นพระองค์
ชายก็ก้มกราบ ขณะที่กำลังจะเอ่ย พระองค์ก็ทรงห้ามเสียก่อน ทรงโบก
พระหัตถ์ให้นางออกไปเงียบๆ แล้วทรงเข้าไปไกวเปลแทนที่แม่นกมิให้
ขาดตอน ทอดพระเนตรดวงจันทร์ของพระองค์เนิ่นนาน

แพขนตายาวขยับขึ้นเมื่อเต็มเดือนเห็นว่าสมควรที่จะต้องกลับแล้ว
กำลังจะเอ่ยชวนแม่นก ดวงตากลมโตก็พลันเบิกกว้างด้วยความตกใจ
เต็มเดือนรีบร้อนลุกขึ้นเพราะปลายเท้าหล่อนขึ้นไปที่พระองค์ชายพอดีพอดี
“เดือน! รีบลุกทำไม เธอเกือบจะตกน้ำแล้ว!” พระทัยหายเมื่อหล่อน

เกือบจะตกลงไปในน้ำ เปลญวนผืนนี้ผู้คนที่ต้นมะค่าสูงใหญ่ ฝั่งหนึ่งเป็นเชิงดิน เมื่อไกวไปอีกฝั่ง เปลจะโยนไปที่ฝั่งคลอง ดิที่พระองค์ทรงกอดหล่อนเอาไว้ได้ทัน

“มะ... หม่อมฉันขอประทานอภัยเพคะ...” จะกรี๊ดหรือไม่ที่หล่อนแอบออกมาเช่นนี้ อันที่จริงก็จะทูลตอเนนอยู่แล้ว แต่ท่านทรงจับได้ก่อนเสียนี้

“ตกใจมากรี รีบลุกอะไรเล่า” เมื่อหล่อนนั่งอย่างมั่นคงบนเปล ท่านก็ทรงหึ่งองค์ลงข้างๆ และโอบหล่อนไว้

“เท่าหม่อมฉันขึ้นไปทีพระองค์ก็เลยตกใจเพคะ” เต็มเดือนลงไปหมอบที่พื้นดิน ก็กราบจนหน้าผากชิดรองพระบาทหนึ่งของท่าน

“พระอาญามีพันเกล้า หม่อมฉันกระทำการมิบังควร ขอทรงลงพระอาญาด้วยเพคะ”

บรรยากาศเงียบไปชั่วอึดใจ พระองค์ชายก้มลงทอดพระเนตรเต็มเดือน ทรงอดคิดมิได้ว่าพระองค์ทรงวางผู้หญิงคนนี้ไว้ในสถานะใดกันแน่ สกุลยศ ‘พระองค์เจ้าลูกยาเธอ’ ช่างสูงเสียดจนท่านต้องไว้องค์ มิให้ความสนิทสนมแก่ผู้ใดเกินควร นี่เป็นสิ่งที่ทรงได้รับการปลุกฝังมาแต่เล็กแต่น้อย เพื่อมิให้ผู้ใดอาจเอื้อมตะตะต้องพระเกียรติยศ หากถามพระองค์ว่าทรงอยากให้มีช่องว่างกันระหว่างพระองค์กับผู้หญิงคนนี้หรือไม่ ก็ตอบได้ง่ายดายนัก

“เดือน ของตำของร่างกายมิควรตะตะต้องผู้สูงศักดิ์นั้นก็จริงอยู่...แต่ฉันมานั่งตรงนี้เอง มิได้สนใจว่าสิ่งใดจะมีสมควร ฉันแค่อยากให้เห็นหน้าเธอตอนหลับสบายก็เท่านั้น”

เต็มเดือนเงยหน้ามองพระพักตร์คมสัน ถามใจว่าพระอารมณ์ของ ท่าน ณ ตอนนี้เป็นอย่างไร มีความขุ่นเคืองในพระทัยหรือไม่ สองมือก็เปลี่ยนมาวางทาบพระบาท

“เธอรู้จักฉันดี ฉันไว้ตัวและถือเรื่องแบบนี้กับทุกผู้คน... เว้นเสียแต่กับครอบครัวของฉัน...”

ครอบครัว... แล้วนางห้ามอย่างหล่อนเล่าถือเป็นครอบครัวของ
พระองค์หรือไม่ อยากจะถามออกไป แต่ก็กลัวหากคำตอบมิเป็นดั่งที่ใจ
หล่อนอยากให้เป็น

“เธออยากไปพายเรือเล่นใหม่” เสด็จมีรับสั่งถามพลางทอดพระเนตร
ในคลอง

เต็มเดือนกำลังจะทูลว่าควรจะเสด็จกลับวัง แต่ใจหล่อนรำรังอยาก
จะอยู่ที่นี้กับพระองค์นานกว่านี้อีกนิด

“ตามพระประสงค์เพคะ”

เพราะคำตอบของหล่อนมิถูกพระทัย เสด็จจึงทรงจ้องตาหล่อน ร่าย
มนตร์ให้หล่อนยินยอมพร้อมใจ

“เธอเล่า อยากใหม่...”

เต็มเดือนซึ่งใจชั่วครู่ ทรงสอนหล่อนเสมอว่าสิ่งที่ทำแล้วมีความสุข
หากมิได้ทำให้คนอื่นเดือดร้อน ก็ไม่มีเหตุผลอันใดที่จะไม่ทำ สุดท้ายจึงพยัก
หน้า

“อยากเพคะ หม่อมฉันอยากพายเรือกับฝ่าบาท”

พระองค์ทรงยิ้มให้หล่อน พระหัตถ์หนาอกบกุมมือเล็ก ทรงจุดหล่อน
ยืนขึ้นแล้วจับจูงกันไปที่ทำน้ำ

“นายหนพ ฉันทอยากนั่งเรือเล่น แกมาพายให้ฉันที” มีรับสั่งด้วยพระ
สุรเสียงอันดั่ง

นายหนพที่เดินชมนกชมไม้เฝ้าอยู่รีบเข้ามาสนองรับสั่ง

“เชิญเสด็จกระหม่อม” นายหนพก้าวไปนั่งท้ายเรือ จับพายตั้งท่าอย่าง
คล่องแคล่ว

เสด็จทรงก้าวนำไปก่อน ครั้นประทับอย่างมั่นคงแล้วก็ขึ้นพระหัตถ์
ให้เต็มเดือนลงเรือตามมา ทั้งสองนั่งที่ส่วนหน้าของเรือ พระพาหาแกร่ง
โอบหล่อนให้ขยับแนบชิดพระวรกายหนา บังคับกลายๆ ให้หญิงสาวชบพระ
อูระของท่าน

“แล้วเหตุไฉนวันนี้จึงหนีกลับบ้าน” ทรงสอบสวนผู้ที่มีคดีติดตัวทันที
 “มิได้หนีดอกพะคะ วันนี้รับแขกเสร็จเร็ว นึกอยากจะทำออกมาข้างนอก
 จึงมิได้ทูลก่อน ครั้นเย็นนี้กลับไปก็จะทูลอยู่แล้ว” ถึงจะทูลความจริง แต่
 หล่อนก็อดจะอิงซบอดอ้อนให้ท่านพระทัยอ่อนมิได้ ลืมนึกไปว่ามีได้อยู่
 ด้วยกันในที่รโหฐาน แต่ครานี้หายนพภัยินดีจะเป็นอากาศธาตุชั่วคราว

“อย่างนั้นหรือ รับแขกเป็นอย่างไรบ้าง”

เมื่อทรงเปลี่ยนเรื่อง หล่อนก็พอจะหายใจหายคอออย่างเต็มเดือน
 คนเดิมได้บ้าง

“ท่านขุนพันธุรีย้นำค่าเช่าที่นามาถวายสองร้อยพะคะ ชาวนาฝาก
 ข้าวสารมาถวายหนึ่งเกียน แล้วนายเบงก็ก็มาทำธุรกรรมตามที่ทรงสั่งไว้
 อ้อ หม่อมฉันนำเงินสี่ร้อยบาทเก็บไว้ในตู้เซฟที่ห้องทรงงานแล้วพะคะ”

“ปิดดีแล้วนา”

บทสนทนาดำเนินไปเรื่อยๆ ขณะที่คู่สนทนาอยู่ในท่าทางอิงซบสนิท
 สนม หากไม่มีฐานันดรมาเกี่ยว ทั้งสองคงจะเป็นคู่ที่มีความสุขที่สุด

“นายวาณิชขี้มีแปลกลีใจรี ถอนเงินตั้งสองร้อย”

“เขาถามพะคะ หม่อมฉันบอกว่าฝ่าบาทโปรดซื้อที่ดินและทองแท่ง
 ว่าแต่โปรดที่ดินผืนใดหรือพะคะ” ทรงมีที่ดินพระราชทานมากมายตามศักดิ์
 พระองค์เจ้าลูกหลวง เต็มเดือนนี้ก็ไม่ออกว่ามีพระประสงค์จะได้ที่แปลงใด
 อีก

“เงินสี่ร้อย... อันที่จริงฉันยังไม่ออกดอก เพียงแต่รู้สึกว่ามีเงินเก็บ
 มีมาก เลยอยากถอนออกมาลงทุนอะไรสักอย่าง อาจจะทำมาซื้อเปียโนมา
 ดัดเล่น หรือซื้อเครื่องครัวฝรั่งมาให้เธอทำกับข้าวให้ฉันกิน” ทรงคิดเช่นนั้น
 จริงๆ ท่านโปรดอาหารฝรั่งไม่น้อย มิได้เสวยนานแล้ว เนื่องจากในสยาม
 หาเซฟฝรั่งไม่ได้ง่าย

เต็มเดือนยิ้มเมื่อได้ทราบพระดำริของพระองค์ชายก่อ ทรงเหมือน
 คุณชายน้อยๆ ที่เก็บเงินไว้ซื้อของที่อยากได้

“เธอละ... อยากได้อะไรไหม” ทรงก้มพระพักตร์มองสำรวจสีหน้าหญิงสาวข้างกาย

เต็มเดือนครุ่นคิดก่อนจะได้คำตอบว่าหล่อนมีความสุขดี ยังมีอยากได้อะไรเพิ่มเติม

“ไม่มีเพคะ หม่อมฉันอยู่แต่บ้าน เงินที่ฝ่าบาทประทานแต่ละเดือนแทบจะไม่พอร่องสักนิด” หล่อนทูลแล้วยิ้มตาหยาบ อวดว่าตนก็มีเงินเก็บบ้างเหมือนกัน

“จริงรี มิอยากได้อะไรอีกทั้งแล้วหล่อน” ท่านทรงเฝ้าอย่างสำราญ

“ฝ่าบาท!”

เสียงทรงพระสรวลดังก้องไปทั่วคลองสายเล็ก

พระองค์และบ่าวไพร่ในวังรังสรรค์สถิติใช้จ่ายอย่างพอเพียง สบกับไต่รายรับหลายทาง บางที่ท่านก็ตกพระทัยกับตัวเลขในบัญชีที่พุ่งสูงขึ้นๆ บ่อยครั้งที่เกิดคำถามว่าจะนำเงินไปทำอะไรดี ทรงชื่นพระดำริของพระองค์เองมาก คนอื่นเขาดีนรนาเงินตัวเป็นเกลียว หรือแม้แต่ตัวท่านเองสมัยทรงเรียนเมืองนอกก็แทบจะทรงประคองมิพอลิ้นเดือนบอຍไป ‘ที่ทูลกระหม่อมพ้อทรงสอนเป็นเรื่องจริง มีความรู้ประหนึ่งมีทรัพย์อยู่นับแสน’

“จริงลี ท่านขุนเลื่อนยศไยเธอจึงมิบอกฉัน”

เห็นทีเต็มเดือนจะตกที่นั่งลำบากอีกครา

“หม่อม... หม่อมฉันเห็นว่าทรงมีงานมาก ประกอบกับตอนคุณพ่อดีเลื่อนตำแหน่งท่านเพียงแต่ทำบุญเลี้ยงพระ มิได้จัดงานอะไร จึงมิได้ทูลเพคะ” หล่อนทูลเสียงอ่อย ไม่มั่นใจเอาเสียเลยว่าคำแก้ตัวของหล่อนนั้นฟังขึ้นหรือไม่

“อ้อ หากฉันไม่มาเยี่ยมบ้านเธอวันหนึ่งคงไม่มีโอกาสทราบเลยสินะ”

หล่อนรู้ ทรงเคือง “ฝ่าบาท หม่อมฉันมิได้ตั้งใจจะปิดบังนะเพคะ เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยก็เท่านั้น...” หญิงสาวรีบทูล

“ถ้านายหน้าไม่บอก ฉันคงเสียหน้าไปแล้ว คงจะพูดว่า ‘สบายดีไหม

ท่านขุน' ให้คนเขาหัวร่อ"

หล่อนได้ยินเสียง 'เฮอะ!' ดังจากพระโขนง เป็นที่ทราบกันว่าถ้าทรงทำเช่นนี้ แสดงว่าพระองค์ไม่พอพระทัย

"ไม่ดอกเพคะ มีตั้งหลายคนที่ไม่รู้ คุณพ่อก็มีเห็นสน" เต็มเดือนกอดพระองค์แน่นกว่าเก่า หล่อนใช้คำพูดออดอ้อนไม่ใคร่เป็น จึงใช้ภาษากายแทน

"อะแฮ่ม" เสียงกระแอมนั้นเป็นดังแม่เหล็กขั้วเดียวกันที่ผลักทั้งสองออกจากกัน

"ขอประทานอภัยกระหม่อม กระหม่อมพวยเรือรอบคลองมาสามรอบแล้ว และเห็นบ่าวเรือนคุณหลวงมาคอยเฝ้าที่ท่าหน้า" นายบพที่พระองค์ทรงลืมนไปแล้วว่าเขาพวยเรืออยู่ทุลติดจะเข้า

บ่าวหญิงวัยกลางคนก้มลงกราบเสด็จที่ทรงกำลังขึ้นจากเรือมา แล้วจึงคลานไปหาเต็มเดือนอย่างเกร็งๆ นางไม่สันทัดภาษาชาววังพอที่จะพูดให้เสด็จทรงได้ยิน

"คุณเดือนเจ้าคะ คุณหลวงให้มาเชิญเจ้าคะ ใ้มันมันพาลูกอ่อนมา กะจะให้คุณหลวงรับขวัญให้ แต่เดิญคุณและ 'พระองค์' มาพอดี คุณหลวงเลยอยากרבจนเจ้าคะ" บ่าวหญิงไม่รู้ว่าจะเอ่ยพระนามเจ้านายอย่างไร จึงได้แต่แสดงความเคารพเท่าที่จะทำได้

เต็มเดือนพยักหน้าเป็นสัญญาณว่ารับรู้ แล้วหันไปทูลพระองค์ชาย "ฝ่าบาท คุณพ่อทุลเชิญที่เรือนเพคะ"

"ไปสิ กลับเรือนกัน" เสด็จทรงพระดำเนินต่อ อออยู่ๆ คนข้างหลังก็จับที่ข้อพระกรทั้งสองเบาๆ

"คือ... ฝ่าบาทจะทรงเมตตารับขวัญทารกให้ชาวบ้านได้หรือไม่เพคะ" หล่อนนึกหัวน ตริสออยู่เมื่อกัว่าทรงถือองค์

"รับขวัญเด็ก... ดีสิ ฉันไม่ได้รับขวัญเด็กคนใดอีกเลยตั้งแต่ชายพัฒนาประสูติ"

ถ้าเต็มเดือนมองไม่ผิด หล่อนเห็นรอยยินดีในพระเนตร หล่อนโล่งใจแล้วเชิญเสด็จต่อ

เมื่อพระองค์ชายก่อเสด็จขึ้นบนเรือน คุณหลวงก็ทูลเชิญให้ประทับบนตั่ง เต็มเดือนนั่งพับเพียบที่พื้นเรือนใกล้ๆ กัน

“คุณหลวงแน่ใจหรือว่าจะให้ฉันทำ” ท่านตรัสถามอีกรอบ คุณหลวงก็ยืนยันเป็นมั่นเป็นเหมาะ

“กระหม่อม ใ้ฉันผู้นี้ขยันขันแข็งและซื่อสัตย์ ฟ้าคงเมตตาให้ฉันพาลูกน้อยมาในวันที่ฟ้าบาทเสด็จ เมตตามันเกิดกระหม่อม”

พระองค์เจ้าสุทธิดีรังสรรค์พระทัยอ่อน มีรับสั่งให้นำตัวเด็กมา นายมันก็คลานเข้าเข้ามากราบแทบพระบาท จากนั้นบ่าวอุ้มทารกมาถวาย

พระองค์ทรงมองคุณหนูของเรือนแล้วมีรับสั่ง “เดือนขึ้นมานั่งนี้ อุ้มเด็กให้ฉันหน่อย”

หล่อนรีบสนองรับสั่ง อุ้มทารกชายหน้าตาน่าซึ้ง ปากนิดจมูกหน่อย ไ่ว่แหบออก และอดยิ้มเอ็นดูมิได้

พระองค์ชายรับสายสิญจน์เสกจากคุณหลวงมาทรงผูกรอบข้อมือทารกน้อย พระหัตถ์หันาลูบกระหม่อมบางแผ่วเบา

“ขอให้เธอโตขึ้นเป็นคนดี เอาการเอางาน ขยันหมั่นเพียร และเป็นที่ยิ่งพำให้พ่อแม่ได้ชื่นชมยินดี...” ท่านทรงอวยพรพลงทอพระเนตรหน้าเด็กน้อยแล้วเงยพระพักตร์ เพียงเสี้ยววินาทีที่พระเนตรคมสบกับดวงตากลมโตโดยไม่ได้นัดหมาย ทั้งพระองค์และเต็มเดือนต่างก็สะดุ้งนิดๆ ราวกับมีอะไรมาสะกิดทั้งคู่

คุณหลวงและคุณจันทน์ต่างมองภาพที่ลูกสาวของตนอุ้มทารกนั่งเคียงคู่พระองค์ชายด้วยความปลาบปลื้ม

‘เราจะมีโอกาสได้เห็นเสด็จรับขวัญหลานหรือไม่’

๕

“นายนพ” เต็มเดือนเอ๋ยเสียงหวานเรียกพลขับประจำวังรังสรรค์-
สถิต

“ขอรับหม่อม” ชายหนุ่มละจากการตรวจสอบเครื่องยนตร์ยุโรป
แล้วรีบวิ่งมารับคำสั่งนายหญิงที่หน้ามุข

“หลังจากส่งเสด็จแล้ว วานเธอไปส่งฉันที่บ้านเพื่อนหน่อยนา”

“เอ่อ... อยู่ที่ใดขอรับ” เขาเสียวสันหลังอย่างไรมิทราบ เกรงว่าครานี้
นายหญิงจะแอบออกไปเที่ยวอีก

“แถวบ้านฉันนั่นละจ๊ะ บ้านเพื่อนสมัยเด็กของตัวเอง”

“หม่อม แล้วเสด็จ”

เต็มเดือนสบตากับพระสหายของเจ้าชีวิตอย่างรู้ทัน

“อ้อ เธอไม่ต้องกังวลดอก ก่อนท่านเสด็จออกฉันจะทูลขออนุญาต
เอง”

ไต่ยีนเช่นนั้นชายหนุ่มก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก แล้วขับรถไปส่ง
พระองค์ชายเข้ากรมอย่างมีสมาธิ แล้วจึงย้อนกลับมารับเต็มเดือนที่วัง

“หม่อม! นั่นห่ออะไรขอรับ” นายหญิงห่มสไบสีหวาน นุ่งโจงผืนใหม่ และอุ้มห่อผ้าขึ้นหลังรถอย่างคุ่นชิน

“ห่อผ้านะซี เพื่อนฉันจะแต่งงาน เลยจะไปค้างคืนแล้วอยู่ช่วยจนจบงานเลยนะ นายนพมารับฉันพรุ่งนี้เย็นนะจ๊ะ”

“ค้างคืน! พุทโธ! เย็นนี้วังรังสรรค์ฯ จะไม่ลุกโชนด้วยสายพระเนตรลงทัณฑ์ดอกหรือ

“อ่า...เอ่อ...” เข่าอึ้ง พูตอะไรไม่ออก

“ไปซีนายนพ ประเดี๋ยวฉันต้องไปรื้อยาม่านดอกรักตกแต่งในงานอีก”

“แก่จะไปรับหม่อมเวลาใดรี” พระองค์ชายตรัสถามด้วยพระสุรเสียงขรึมเป็นปกติ แต่วันนี้บ่าวคนสนิทกลับรู้สึกว่ายือกเย็นจนต้องลอบกลืนน้ำลายลงคอแห้งผาก

“เอ่อ...” เขามิกล้ำทูลออกไป

บุรุษที่ประทับหลังโต๊ะไม้ตัวใหญ่ขมวดพระขนง พระเนตรยังคงไล่อ่านงบประมาณอย่างใส่พระทัย ก่อนแงพระพักตร์ขึ้น

“ว่าอย่างไร เติมเดือนสี่ให้แก่ไปรษณีย์” พระเนตรสีด่าสนิทกำลังคาดคั้นนายนพ หากทรงลุกมาบีบคอเขาได้ เห็นที่ท่านคงจะไม่รีรอกระมัง

“พะ... พรุ่งนี้ตอนเย็นกระหม่อม”

แกร๊ก... ปากกายีหือใหม่ของเกาะอังกฤษอย่าง Conway Stewart หลุดออกจากพระหัตถ์แกร่ง... ด้วยมิแนพระทัยว่าพระสหายกราบทูลถูกต้องหรือไม่

“อะไรนะ!” มีรับสั่งซ้ำ ชัด นั้นทำให้คนร่างหนาอย่างนายนพตัวลึบไปทันตา

ชายหนุ่มกลั่นใจ หลับตา แล้วทูลออกไป “พรุ่งนี้เย็นกระหม่อม”

ตั้ง! กระจาดขบึกหนากระแทกกับโต๊ะอย่างแรง

“ไอ้นพ!”

“กระ...กระหม่อม” เหวแล้วโหมแล้วไอ้นพ

“เหตุใดจึงมิบอกฉัน! รู้ทั้งรู้ว่าหล่อนค้างคืนก็ยังไม่ส่งกระนั้นหรือ”
ตั้งแต่มิหล่อนมาเคียงข้างเมื่อสี่ปีก่อน มิเคยเลยที่จะต้องบรรทมองค์เดียว
หล่อนเป็นสมบัติส่วนพระองค์เพียงคนเดียวเท่านั้น! “บ้านเพื่อนหล่อนอยู่ที่
ใด” มีรับสั่งถามเสียงดัง

“ฝ่าบาท พระทัยเย็นกระหม่อม... หม่อมไปช่วยงานแต่งเพื่อนสนิท
อาจจะต้องค้างบ้าง...” นายนพกำลังทูลให้สบายพระทัย ทว่ากลับทำให้ทรง
ร้อนรนยิ่งกว่าเดิม

“งานแต่ง...”

“ขนมเสร็จแล้วหรือยังเจ้าคะ” เต็มเดือนเอ่ยถามผู้ใหญ่ว่าเจ้าบ่าวที่
วันนี้มาเตรียมงานกันที่บ้านเจ้าสาว ขนมที่จะใช้ในงานแต่งงานนั้นมีหลาย
ชนิดนัก แต่ละชนิดก็ล้วนแล้วแต่มีความหมายที่ส่งเสริมให้บ่าวสาวรักกัน
ยืนยาว

“ยังเลย ขาดขนมสามเกลอ... แม่หนูทำเป็นหรือไม่เล่า” หญิงสูงวัย
ถามหล่อน

เต็มเดือนยิ้มแห้งๆ พลังสายหน้าเบาๆ “ทำไม่เป็นเจ้าคะ”

หญิงสูงวัยสายหน้ามิถือสา แล้วเอ่ย

“ไม่เป็นไร ใดๆ มาดูนี่ ฉันจะสอน” หญิงสูงวัยคว้ามือเล็กของเพื่อน
เจ้าสาวมาหน้ากระทะ “เหมะพร้าวชูดกับน้ำตาลปีกลงไป เอ้า กวนไปนา
เดี๋ยวฉันจะไปดูทางโน้นก่อน”

เต็มเดือนรับไม้พายมาอย่างงุนงง ช่างคุณป้าเจ้าบ่าวก็ผละออกไป
อย่างรวดเร็ว หล่อนยิ้มซ้ำขึ้นขณะมองบรรยากาศครัวบ้านคุณพระย่าน
ตลาดพลูที่คึกคักไปด้วยญาติพี่น้องที่มาช่วยงาน แล้วทำงานไปเรื่อยๆ ครั้น
ก้มจนเมื่อยจึงไปยกเก้าอี้ไม้มานั่งกวนส่วนประสมในกระทะต่อ

“แม่เดือน!”

“ว้าย!” เสียงเรียกและสัมผัสที่ต้นแขนทำให้เต็มเดือนสะดุ้ง และส่งเสียงออกมาอย่างมิงมเอาเสียวเลย “แม่ผกา!” หล่อนเรียกเพื่อนสาวเสียงดัง

“จ๊ะ แม่เดือน” หญิงสาวผู้มาใหม่ทำหน้าที่ทะเล้นและส่งเสียงยียวน

“แหม เล่นอะไร ฉันตกใจหมด” หม่อมวังรังสรรค์ฯ ดูเพื่อนอย่างมีใครจริงจัง

ผกาครองยิ้มแป้น ส่ายหน้าอำแขนทอดเพื่อนสาวอย่างอดอดอัน

“ไม่ได้เจอแม่เดือนตั้งนาน เจ้าของวังรังสรรค์ฯ ไม่ใคร่ให้ออกมารี”

ผกาครองถามพลางแกล้งทำหน้าที่ซิงซัง ยังไม่เคยเห็นพระองค์ชายที่คิดว่าตัวเพื่อนไปตั้งแต่แตกเนื้อสาวเสียที

เต็มเดือนสะดุ้งเบาๆ ขยับแขนขวากวนขนมทั้งๆ ที่ยังอยู่ในอ้อมกอดเพื่อน

“ท่านไม่ได้ห้ามดอกจ๊ะ เพียงแต่ฉันเกรงใจ...” ตั้งแต่เข้าวังไปก็ได้พบเพื่อนไม่กี่ครา ผกาครองเป็นลูกคุณพระเช่นเดียวกับพูดแก้วว่าที่เจ้าสาวเพราะบ้านอยู่ใกล้กัน ลูกท่านขุนกับลูกคุณพระจึงมาวิ่งเล่นด้วยกันบ่อยๆ แอบปีนต้นมะยงชิดของคุณยายสลวยผู้เฒ่าผู้แก่แสนดุก็เคยมาแล้ว

“หืม เกรงใจอะไรกัน เป็นคนคนเดียวกันดอก...”

เพ็ยะ!

“โอ๊ย แม่เดือน” ผกาครองร้องลั่นเมื่อเพื่อนลงน้ำหนักที่แขนขวา

“แม่ผกาอย่าพูดอย่างนั้น มิงมเลย เธอเป็นผู้หญิงนะ” เต็มเดือนดูทั้งที่ยังหน้าแดง เพื่อนหล่อนยังเป็นสาวแรกรุ่นมิใช่คนมีเจ้าของอย่างหล่อน ผกาครองไม่ทราบดอกว่าความสัมพันธ์ฉันชายหญิงเป็นเช่นไร

“แม่เดือนนะ!” ผกาครองสะบัดตัวกระแง์กระงอดตั่งเช่นเด็กน้อย

เต็มเดือนขันเบาๆ... พลันคุณป้าว่าที่เจ้าบ่าวก็กลับมา นางสนิทสนมกับผกาครองเพราะหญิงสาวแฉะเวียนมาหาพูดแก้ว ว่าที่หลานสะใภ้ของนางเสมอ ผิดกับเต็มเดือนที่ว่าที่เจ้าสาวแนะนำว่าออกเรือนไปตั้งแต่แรกรุ่น

“อ้าว พอดีเลยแม่ผกา มาดูป่าทำขนมนี้ จะได้ทำให้ลูกให้พวกกิน” คุณป้าก้มมือเรียกไวๆ

“เอ๊ย คุณป้าเจ้าขา ผกาจะทำอะไรได้เจ้าคะ ไม่มีใครเขาแต่งทำเมียดอกเจ้าคะ” สาวแก่นแก้วตอบอย่างไม่ยี่หระ ผู้สูงวัยส่ายหน้าอย่างระอา

“นี่ ตักขึ้นมาปั้นลูกกลมๆ เสีย” นางสอนและทำให้ดูเป็นตัวอย่าง “จับลูกกลมสามก้อนมาติดกัน แม่หนูซื้ออะไรนะ” คุณป้าเจ้าบ่าวเงยหน้ามองมาทางเต็มเดือน

เต็มเดือนยิ้มแล้วตอบอย่างอ่อนหวาน “เต็มเดือนเจ้าคะ”

“อ้อ แม่เดือนเตรียมแป้งข้าวเจ้า ข้าวเหนียวประสมกันในชาม”

เต็มเดือนรีบเตรียมสิ่งที่ผู้ใหญ่ต้องการ

“เทกะทิ น้ำปูนใส และเกลือ คนให้เข้ากัน นำเจ้าสามหน่อมากลูกให้ทั่ว หยอดลงกระทะแบบนี้”

ท่าทางคล่องแคล่วของผู้สูงวัยไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนทำขนมของเต็มเดือน ส่วนผกากรองนั้นเบนหน้าหนีตั้งแต่คุณป้าคนส่วนผสมแล้ว

“น่ารักจริงเจ้าคะคุณป้า” หม่อมของวังรังสรรค์สถิตเอ่ยขึ้นมา มีน้ำเชื่อว่าจะมีขนมไทยที่หล่อนทำไม่เป็นด้วย คงเพราะไม่ได้มาช่วยงานแต่งบ่อยกระมัง

“สามเกลอเป็นขนมเสียงทาย...” นางบอกพลางจับขนมสามก้อนให้แน่นชิตติดกัน

“ทายว่าอะไรเจ้าคะ” ผกากรองสนใจขึ้นมาเที่ยว หล่อนมาขึ้นอ้อร้อข้างผู้ใหญ่หน้ากระทะ เต็มเดือนก็เงยหน้าเตรียมรับฟังขณะที่มีोन้อยยังคงปั้นขนมอยู่

“หากขนมนี้ลงทอดแล้วยังติดกันครบสามชิ้นละก็... บ่าวสาวจะรักกันและมีลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง...”

“โห...” สองสาวโพล่งออกมาพร้อมกัน “หากติดกันสองชิ้นเล่าเจ้าคะ” พระองค์ชายก่อเคยปรารภว่าท่านมีเมียเป็นพวกช่างถาม ดูท่าจะจริง

ผู้ใหญ่นำตึงไปเล็กน้อย ก่อนจะค่อยๆ ตอบ “เขามิพูดกันดอก สอง ขึ้นคืออยู่กันสองคนผิวเมีย... ไม่มีลูก”

เต็มเดือนสะดุ้งอย่างคนมีความผิด “ขอภัยเจ้าค่ะ” ปากไวไปหน่อย พระองค์ชายทรงตอบทุกคำถามจนหล่อนเคยชิน อยากราบอะไรก็ตาม ท่าน หากไม่ทรงทราบ ท่านก็ตอบว่าไม่ทราบ ไม่เคยปิดกั้นหล่อนเพราะความไม่เหมาะสมใดๆ ทั้งสิ้น

“แล้วแม่พูดกับคุณชลา...” ผกากรองเอ่ยอย่างล้อเลียน

สามสาวต่างวัยพากันจ้องขมในกระทะเป็นตาเดียว

“หนึ่ง สอง... สาม!! เฮ้!” ทั้งสามร้องดีใจขึ้นพร้อมกันด้วยความยินดี ชีวิตคู่ของคนที่พวกหล่อนรักกำลังจะเริ่มต้นในไม่ช้า

“แม่เดือน... เหมือนอะไรนะ”

คนเหมือนลอยสะดุ้งน้อยๆ แล้วกลับมาสนใจเพื่อนสาวทั้งสอง

“ไม่ได้เหมือนดอก” หล่อนหลุบตาลงจนเห็นแพขนตาอนยาว

“แหม เห็นทีจะคิดถึงพระองค์ชายกระมัง” พูดแก้วเอ่ยล้อ

เต็มเดือนหน้าแดง “ไม่ใช่เสียหน่อย”

ใช้ชี... หล่อนแอบมาค้ำคินโดยไม่ได้ทูลพระองค์ชาย เพียงแค่ทูลว่าจะออกมาหาเพื่อนเท่านั้น ตั้งแต่ถวายตัวให้ท่านก็ไม่เคยจะต้องค้ำแรมที่อื่นเลย ป่านนี้จะกั้วหรือไม่น้อ

“ฉันตื่นตื่นจริงเทียว” ว่าที่เจ้าสาวเอ่ยออกมา

เพื่อนว่าที่เจ้าสาวสบตากันยิ้มๆ

“ตื่นตื่นทีนี้จะแต่งงานหรือตื่นตื่นทีจะได้เข้าหอกันเล่า” ผกากรองเฝ้า

หยอก

พูดแก้วหน้าแดง ส่งเสียงดังกลบเกลื่อน “ผกากรอง!!”

“ฮ่าๆๆ” เพื่อนเจ้าสาวประสานเสียงกันก้องห้องนอนเล็ก “เออเน... แม่เดือน ตอนเช้าหอนะ... รู้สึก เอ่อ เจ็บใหม่...” หญิงที่แก่นแก้วที่สุดในกลุ่ม

เอ๋ยถาม

“มะ...แม่พกา!” เต็มเดือนหน้าแดงจัด หล่อนก้มหน้าลง หลบสายตา
อยากรู้ อยากเห็น

“เถิดนำ... เล่าให้ฟังหน่อยซี มันเป็นเช่นไรรี”

“เอ้อ... ก็...จะ...เจ็บจ๊ะ”

สองสาวขยับมานั่งล้อมผู้มีประสบการณ์หนึ่งเดียวในกลุ่มบนเตียง
กว้าง

“แล้ว...แล้ว...มันมี เอ้อ... เลือดใช้ใหม่” ว่าที่เจ้าสาวก็อยากจะทราบ
เช่นกัน ถามต่างๆ ที่เขินอายพอๆ กับคนเล่า

คนออกเรือนก่อนพยักหน้าเบาๆ ก้มหน้าจูงตอย่างเขินอายสุดประมาณ

“อ้าย...” สองสาวหัวเราะออกมาพร้อมกัน ไบหน้าเห่ร้อนไปหมด

“แล้วมัน... สุขจริงไหม อย่างที่เขาว่านะ...” ผกากรองผู้อ่อน
ประสบการณ์ที่สุดเอ๋ยถามออกมา

เต็มเดือนยกมือปิดหน้า สายไปมา หล่อนมิกล้าตอบ

“แม่เดือน...” พุดแก้วอดอ้อน สองสาวดึงท่อนแขนกลมกลิ้งของคน
นั่งตรงกลาง

“อ้อ... มีความสุข...” เต็มเดือนเม้มปาก กลั้นใจ หลับตาแล้วตอบ
ออกไปเบาๆ

แกร็ก... เต็มเดือนยังไม่ทันจะตอบจบ สามสาวก็สะดุ้งขึ้นพร้อมกัน

“เสียงอะไรนะ”

แกร็ก...

“ฮึ... มันดังมาจากหน้าต่างนั่นะ แม่พุด”

ผกากรองและพุดแก้วพากันกอดคนนั่งกึ่งกลางคนละข้าง เต็มเดือน
ก็หวาดหวั่นไม่แพ้กัน

“แม่พุด... ไปตามคนข้างนอกดีไหมจ๊ะ” โบราณว่าก่อนจะมีการ
เปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิตมักมีเคราะห์หมาเยือน นี่เป็นคืนก่อนวันแต่งงาน

ของเพื่อนสาว เต็มเดือนจึงอดกังวลไม่ได้

“หรือว่าที่เจ้าบ่าวหล่อนมากันแล้วแม่” ผกากรองได้ทีจึงเฝ้าว่าที่เจ้าสาว
ผู้ถูกเฝ้าเอื้อมมือเล็กมาบิดสีข้างเพื่อนเสียเต็มรัก “นี่แหละ!”

“โอ๊ย! เจ็บนา...” ครั้นแกล้งเสร็จก็กลับมาซุกหญิงสาวที่ดูจะมีสติมาก

ที่สุด

“ฉันจะไปเปิดหน้าต่าง” เต็มเดือนผู้อยู่ตรงกลางกล่าว

“ฮือ อย่าไปเลยแม่เดือน... เกิดว่า... เป็น... เป็นผีเล่า!” เจ้าของบ้าน

คัดค้าน

“แม่พูด โบราณเขามีให้พูด น่ากลัว...” ปกติไม่มีเสียงดอกที่ผกากรอง
จะเชื่อคำผู้เฒ่าผู้แก่ แหม แต่เรื่องแบบนี้...

“แม่พูดกับแม่ผกาองที่เตยงนี่ละจ๊ะ ฉันจะเดินไปดูเสียหน่อย...แง้ม
หน้าต่างนิดเดียว จริงๆ นา” เต็มเดือนต้องย่ำหลายประโยคเพราะสองสาว
เอาแต่ส่ายหน้าลูกเดียว ฮือ เป็นห่วงหล่อนทั้งๆ ที่มีมือทั้งสองคู่ยังกำชายผ้า
ผู้กล้าจนเจียนจะหลุดนั่นหรือ

“ไปด้วยกัน” พูดแกว้ย่นคำขาด

หญิงสาวที่เกาะชายผ้าเพื่อนอีกข้างตาโต “หา?!”

เต็มเดือนยิ้มขำ เร่งตัดลิ้นใจ “คิกๆ เอ้า ลุกขึ้นทั้งหมดนี่ละ” พูดจบ
ก็ลุกขึ้น ทำให้คนที่เกาะชายผ้าต้องลุกตาม เปลี่ยนมาเกาะเอวบางต่อกันเป็น
ทอดๆ

กลัวอะไรเล่า อายุยี่สิบกันแล้วแท้ๆ เต็มเดือนส่ายหน้าเบาๆ เอาละ
ใครกันที่ทำความเสียงแปลกๆ หม่อมในพระองค์ชายก่อจะจัดการเอง!

แอ็ด... มือเล็กค่อยๆ เปิดหน้าต่างไม้บานหนออก

“เดือน...”

เสียงนุ่มทุ่มที่ได้ยินทำให้หล่อนตกใจ จากมามีทันจะครบวัน ใจยัง
โหยหาถึงเพียงนี้ “หุเว่วหรือเรา...” มองลงไปในความมืดมิดเห็นผู้ใด ผีสง
นางไม้ที่เหนมาปรุงแต่งเสียงให้หล่อนคะเนิงหา

“เต็มเดือน...” เสียงนั้นดังขึ้นอีกครา คราวนี้เต็มเดือนแน่ใจว่าหล่อนไม่ได้หูผาด

“ฝ่าบาทเพคะ...” หล่อนตรงออกมาเบาๆ ใจหวิว ไม่อยากเชื่อเลยว่าท่านจะเสด็จมาที่นี้ หล่อนฟังสายตาลงไปได้เรื้อน เส้าไม้ต้นใหญ่บดบังร่างแกร่งของบุรุษผู้เป็นเจ้าของชีวิต

เสด็จทรงไต่ยืมเสียงหวานเพรียกหาจึงปรากฏองค์ให้หล่อนได้เห็น

“แม่เดือนๆ นั้น... เสด็จของแม่หรือ” ว่าที่เจ้าสาวเอ่ยถาม สองสาวแอบมองบุรุษสูงศักดิ์จากหน้าต่างบานเดียวกับหล่อน เจ้าชีวิตของเพื่อนมีพระพักตร์หล่อเหลา สูงสง่าท่าเกรงขาม สายพระเนตรที่มองเพื่อนสาวคนนี้ช่างอ่อนหวานและเย้ายวน... ในแววพระเนตรท่านมีสตรีเพียงหนึ่งเดียว

“อ๊วย... ฉันนึกล้ามมองท่านเลย” ผกากรองเอ่ย หากหล่อนเป็นเต็มเดือนคงระทวยไปอยู่บนพื้นเพราะพระเนตรสีนิล

“อืม...” เต็มเดือนตรงอย่างใจลอย... ลอยไปอยู่ในพระหัตถ์คู่นั้น “ฝ่าบาท...” ท่านกริ้วหรือไม่ อยากทูลถามให้แน่ใจ เพราะท่านเงิบ มิตรัสอะไรเลย ทำให้หล่อนใจเสียนัก

“ลงมาหาฉันสักหน่อยเถิด” พระองค์ทรงแว้ววอน ไม่ได้ออกคำสั่ง เต็มเดือนโคจรครวญ นิมิตแล้ว... ถึงจะออกเรือนไปแล้ว แต่ชาวบ้านแถบนี้หาได้รู้จักบุรุษสูงศักดิ์เช่นพระองค์ไม่ เกรงว่าจะเสียถึงคุณพ่อกีลูกสาวไปหาผู้ชายดีๆ ดื่นๆ

“นะ...” คำรัสสุดท้ายทำให้หล่อนพยักหน้าอย่างมิรู้ตัว มนตร์บทใดเสกให้หล่อนโอนอ่อนได้ง่ายเพียงนี้ หันหลังกำลังจะเดินไปที่ประตูก็ปะทะกับเพื่อนสาวทั้งสอง

“อ๊วย... ลงไปหากันกลางค้ำกลางคืน” พุดแก้วเอ่ยล้อ

“เฮ้อ... ท่างกันถึงวันหรือยังน้อ...” ผกากรองสมทบอีก

เต็มเดือนหน้าแดง หลุบตาลง เอ่ยตะกุกตะกัก “เอ่อ... ขอฉันไปเฝ้าท่านสักเดี๋ยว...”

เจ้าของบ้านสายหน้ายิ้มๆ เดินไปหยิบผ้าคลุมสีขาวยื่นนางของ
เต็มเดือนมาคล้องคอให้เจ้าของ ส่วนผกากรองดันหลังหล่อนไปที่ประตู

“ไปนานๆ ก็ได้ จะให้พวกฉันไปส่งหน้าชานเรือนกับอกนา” แล้วสอง
สาวก็หัวเราะประสานเสียงกันเมื่อหญิงสาวที่ถูกล้อตีเปะเข้าที่แขนบอบบาง
ของผกากรอง

เต็มเดือนกระชับผ้าคลุมผืนบางที่ไหล่ เดินเบาๆ ออกจากห้องนอน
ของธิดาคุนพระไปบนพื้นไม้โบราณ แม้จะเคลื่อนไหวช้า แต่ใจหล่อนลงไป
อยู่ข้างล่างแล้ว ยังมีทันที่เท้าจะแตะบันไดชั้นสุดท้าย มือน้อยก็ถูกกุมเบาๆ
หล่อนชะงัก เงยหน้าขึ้นสบกับพระเนตรดำลึบพอดี

อารมณ์ตกใจหรืออย่างไรก็ไม่ทราบ หล่อนพูดอะไรไม่ออก พระองค์
ชายหันซ้ายหันขวาและถอนพระปัสสาสะ ที่มีมีสะดวกเลย... จึงทรงดึงมือ
หล่อนให้ตามท่านมาที่ศาลาไม้ริมคลองหลังเรือน แล้วประทับบนตั่งในศาลา
เต็มเดือนก็ลงนั่งพับเพียบใกล้พระบาท

“เหตุใดจึงมีบอกฉันว่าจะค้าง”

“ขอประทานอภัยเพคะ... หม่อมฉันอยากมาหาเพื่อน...” หล่อนทูล
เสียงเบา

ครั้นทรงได้ยินเช่นนั้นก็มีอยากดูหล่อน ทรงยกพระหัตถ์ลูบศิระชะ
อย่างรักใคร่

“เธอจะมาหาเพื่อนบ่อยๆ ก็ได้ เพียงแต่บอกฉันสักหน่อย... ฉัน...
คิดถึงเธอ” มีรับสั่งเบาๆ ในประโยคท้าย พระเนตรสีนึลหลบดวงตากลมโต
สีน้ำตาล พระพักตร์คมขึ้นสี

เต็มเดือนมองท่านอย่างเต็มตา ประหลาดใจระคนขวยเขิน... เมื่อทรง
มองลงต่ำหล่อนจึงเห็นพระโลมาจักษุของท่านชัดเจน ท่านก็มีขนตายาว
เหมือนกันนี่นา... หล่อนมิเคยเห็นพระองค์เจ้าสุษะดิรั้งสรรค์ทรงมีอาการ
เช่นนั้นเลย...

คิดถึง... ท่านมีรับสั่งออกมาต่อหน้าหล่อน

“งานแต่งเพื่อนเชอริ” ทรงเปลี่ยนเรื่องเพื่อรักษามาตสุขุมเช่นเดิม

“เพคะ แม่พูดแก้วเพื่อนสมัยเด็กของหม่อมฉันจะแต่งงานกับคุณชวล ลูกท่านพระยาฟากโน้น... หม่อมฉันต้องช่วยงานจึงต้องค้างคืนเพคะ”

เพราะหล่อนบอกเหตุผลไม่ได้ทั้งหมด ทำให้พระองค์ชายเปลี่ยนพระทัยจะเสด็จกลับ ทรงแง่งอนเหมือนเด็กๆ แต่หล่อนกลับยินดีที่จะทูลคำซ้ำๆ ความปลื้มปริ่มล้นนอกเพราะรู้สึกได้ว่าท่านทรงไม่อยากกลับ แต่ท่านหาได้มีความสุขเฉกเดียวกับหล่อนไม่... คืนนี้ตึกใหญ่ของวังรังสรรค์สถิตจะมีผู้เฝ้าเพียงคนเดียว บ้านที่ไม่มีหล่อนอยู่จะน่ากลับไปนอนได้อย่างไร

“จะกลับบ้านเวลาใดเล่า...” มีรับสั่งถาม ครานี้จะนับเวลารอให้หล่อนกลับบ้านมาหา

เต็มเดือนอมยิ้ม สุขใจที่มีคนรอคอยด้วยใจคะนึ่งหา หญิงสาวก้มหน้าซ่อนใบหน้าหวานซึ้ง แนบพวงแก้มกับพระเพลาอย่างขวยเขิน

“พรุ่งนี้ก่อนค่ำเพคะ”

สายน้ำในคลองไหลเอื่อย ลมอ่อนๆ พัดพาความสดชื่นมา สร้างบรรยากาศให้หนุ่มสาวได้ผ่อนคลายและทอดอารมณ์หวาน... ละมุนเหลือเกิน หากหยุดเวลาได้ หล่อนสัญญาว่าจะไม่รีรอที่จะทำ

“จะให้ฉันนอนผู้เดียวจริงๆ หรือ...”

“ได้โปรดเสด็จ... อย่าทอดเนตรเช่นนั้น... หม่อมฉันอยากจะเปลี่ยนใจกลับบ้านพร้อมพระองค์จะแยแล้ว

หล่อนงยหน้าซ้อนนัยน์ตาหวานมองท่าน มือที่สากระคายเลื่อนไปกอบกุ่มพระหัตถ์หนาเบาๆ

“คืนเดียวเท่านั้นเพคะ”

ลมหายใจของผู้สูงศักดิ์สะดุดเล็กน้อย คืนเดียว... ไม่ได้ทำให้ท่านดีพระทัยขึ้นเลย ถอนพระทัยหนัก แล้วตัดพระทัยดึงหล่อนลุกขึ้น ทรงมาส่งหล่อนที่หน้าเรือนหลังใหญ่แล้วทอดพระเนตรลึกเข้าไปในดวงตาสีน้ำตาลอย่างอาวรณ์

“ทูลลาเพคะ...” เต็มเดือนหันมองรอบกาย เกรงว่าหากมีคนมาเห็น
เข้าจะไม่งาม หล่อนหันหลังเตรียมจะเดินขึ้นบันได แต่ต้องหันกลับมาดังเดิม
เพราะสัมผัสที่ข้อมือ

“ประเดี๋ยวนะ... ฉันขออนะ” มีรับสั่งแล้วทรงดึงผ้าคลุมไหล่ผืนบางของ
หล่อนออกจากบ่า ทรงยกขึ้นจดพระนาสิก

เต็มเดือนหน้าแดง “ฝ่าบาท...”

ทรงสูดกลิ่นกายสาวจากผ้านั้น คิณนี้จะทรงเก็บผ้าผืนนี้ไว้ใกล้องค์
ทรงมองหน้าหล่อนแล้วตัดพระทัยรูล้างบอบบางให้หล่อนขึ้นเรือน ใจเจ้า
กรรมก็มิวายสั่งให้หล่อนหันกลับมามองที่หัวใจสถิตอยู่

“รีบๆ กลับบ้าน ฉันจะรอ”

เข้าวังงานมงคลในเรือนที่ตลาดพลุมิแขกหรือเป็นจำนวนมาก ทั้ง
ญาติฝ่ายเจ้าบ่าวเจ้าสาว เพื่อนๆ ของคุณพ่อคุณแม่ บ่าวสาวถูกปลุกให้ลุก
ขึ้นมาแต่งตัวตั้งแต่ฟ้าสาง เพื่อนเจ้าสาวทั้งสองคนช่วยกันเตรียมความพร้อม
ของพิธีการ รับแขก ช่วยเจ้าสาวแต่งตัว เชิญสำรับ

פקากรองนั้นผู้หลักผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายเห็นหน้าค่าตากันมาหลายครา
เพราะหล่อนมาหาเจ้าสาวบ่อยครั้ง แต่เต็มเดือน หญิงสาวผู้มีหน้าตาอ่อน
หวาน รูปร่างออรชร กิริยางดงาม แขกหรือมิใคร่รู้จักสักเท่าใด สอบถามก็
ได้ความว่าเป็นเพื่อนเจ้าสาวเท่านั้น

แปลก... เพื่อนของลูกสาวคุณพระมียกจะแต่งองค์ทรงเครื่องให้
สมเกียรติครอบครว้เพื่อนเลย หล่อนสวมชุดพิธีการลูกไม้แขนพอง ห่มสไบ
สีหวานสดใส และนุ่งโจงลายประณีต มีต่างหูโบราณเป็นเครื่องประดับเพียง
ชิ้นเดียว... เพื่อนคุณพุดแก้วแน่หรือ... ครั้นถึงเวลาพิธี หล่อนก็นั่งพับเพียบ
ขึ้นชมงานด้วยความยินดี

“แม่เดือน... หนูมุด้านนี้มองแม่แน่ะ” คุณหนูפקากรองกระซิบเสียง
เบาพร้อมพยักพเยิดไปอีกด้าน

เต็มเดือนสะดุ้งเล็กน้อย นานแล้วที่ไม่ได้ออกงาน ผู้คนคงคิดว่า หล่อนยังเป็นคนตัวเปล่า... ชายหนุ่มท่าทางสะอาดสะอ้านผู้นั้นมองหล่อนไม่วางตา มันมีใครจะเกิดขึ้น หล่อนเป็นนางห้ามในเจ้านายชั้นสูง ห้ามชายอื่นแตะต้อง...

เต็มเดือนหลุบตาลง กระซิบเบาๆ กับเพื่อน “เขาคงไม่ได้คิดอะไร กระมัง แม่ผกาอย่าใส่ใจเลย”

“หือ แต่สายตาเขาเหมือนจะกลืนหล่อนเที่ยว ท่าทางจะลุกมาหาอยู่เรื่อยๆ... เสตีจจะกริ้วไหมแม่เดือน” ผกากรองอดเกรงแทนเพื่อนไม่ได้ เมื่อคืนท่านเสตีจมาหาเต็มเดือน ทั้งยังทรงปาก้อนหินให้หล่อนเปิดหน้าต่าง ชวนลงมาคุยข้างล่าง “เมื่อคืนท่านดูแม่หรือไม่ว่าง เป็นเมียเจ้านายมันดีหรือไม่หนอ” “ไม่ได้ดูจ๊ะ เพียงแต่ทรงบ่นแล้วตรัสให้กลับเร็วๆ” แก้มสาวชั้นสี่ ยิ้มมุมปากอย่างอดไม่ได้

“แหมๆ หน้าแดงเทียว... ทรงบ่นกระไรนานนักหนา จันกับแม่พูดนี้กว่าแม่เดือนกลับวังรังสรรค์ฯ ไปแล้วเสียอีก”

“ก็มีรับสั่งเรื่อยๆ นั่นผู้ใหญ่จะรับไหวแล้ว” จังหวะของพิธีการช่วยหล่อนไว้พอดี

ผกากรองหันกลับไปสนใจพิธีตามเดิม งานในวันนี้ดูขลังและเปี่ยมไปด้วยความยินดี บ่าวสาวก็มกราบบุปผาริชของเจ้าสาวพร้อมกัน

คุณแม่เจ้าสาวนำตารินด้วยความปลื้มใจ “แม่ฝากแม่พูดด้วยเจ้าละ คุณชล ดูแลลูกของแม่ให้ดี ต่อไปจากนี้แม่ไม่มีอะไรจะห่วงแล้วละ”

สักซิปยานทุกคนต่างได้ยินคำฝากฝังกันทั่วหน้า คนเป็นแม่ไม่ได้หวังสิ่งใดนอกจากจะให้ลูกได้ครองคู่กับคนที่ดี ทว่าคำกล่าวนั้นทำให้เต็มเดือนสะอึกในใจ

‘...ต่อจากนี้ไปแม่ไม่มีอะไรจะห่วงแล้วละ’ คุณแม่เจ้าขา คุณแม่ยังไม่เคยพูดแบบนี้ใช่หรือไม่เจ้าคะ...

“ขอบคุณคุณชลและครอบครัวท่านพระยามาก ที่ให้เกียรติลูกสาว

กระผมถึงเพียงนี้ ต่อไปบ้านเราจะเป็นทองแผ่นเดียวกัน ดูแลซึ่งกันและกัน ทั้งสองครอบครัว” คุณพระพ่อเจ้าสาวก็กล่าวอย่างยินดีเช่นกัน แวตาทอง ท่านดูเป็นสุขเหลือเกิน จนเต็มเดือนอดสงสัยไม่ได้ว่าคุณพ่อของหล่อนเคย สุขเช่นนี้หรือไม่

‘ขอบคุณที่ให้เกียรติลูกสาวกระผม...’ คุณพ่อหวังสิ่งนี้อยู่หรือไม่เจ้าคะ... สิ่งที่คุณพ่อคุณแม่มีใจให้ได้...

‘ชายจะเลี้ยงหล่อนเป็นเมีย เป็นนางห้ามของชาย หากเจอกุลสตรีที่ คู่ควร คุณแม่คอยรับขวัญสะใภ้หลวง...’ ถ้อยคำเหล่านั้นกริดหัวใจหล่อน จนเลือดซิบ... ผู้คนเหล่านั้นจะทราบหรือไม่ว่าหล่อนใช้ชีวิตด้วยใจที่ สิ้นคลอนเพียงใด พวกเขามีเคยรู้ดอก หัวใจดวงน้อยแทบทุกครั้งที่คุณพ่อกับ คุณแม่ถามว่าลูกสาวออกเรือนหรือยัง...

ลูกกราบขออภัยจริงๆ เจ้าค่ะคุณพ่อ สิ่งที่คุณพ่อคุณแม่อยากเห็น... แม้จะมีออกปาก แต่ลูกก็รู้ใจอยู่แก่ใจ สิ่งนั้น...

ลูกมีใจให้ได้